Skautų Aidas

1952 m. lapkričio mėn. Nr. 11

SKAUTŲ AIDAS

Lietuvių skaučių ir skautų laikraštis * Redaguoja v.s. Stp.KAIRYS, bendradarbiaujant Redakcinei K-jai, redaktoriaus pavaduotojas s. Č.SENKEVIČIUS, techniškasis redaktorius ir meninės dalies vedėjas s.v.v.sl. V.BRIČKUS * Leidžia Lietuvos Skautų Brolijos Vadija * Prenumerata: metams $ 3.00, pusei metų $ 1.50 * Smulkūs skelbimėliai iki 20 žodžių $ 1.00 * Adresas: Stp.Kairys, 102 Quebec Ave., Toronto, Ont., Canada * Administracija: J.PAŽĖRA, Box 1003, Station C, Toronto, Ont. * Spaudžia J. Danaičio spaustuvė BANGA, 11 Evelyn Cres., Toronto, Ont., Tel. JU. 5375.

* Lithuanian Boy-and Girl Scout periodical Editor Stp.Kairys, 102 Quebec Ave., Toronto, Ont,. Canada.

****

MIELOS SESĖS IR BROLIAI VISAME PASAULYJE !

Šiandien, švęsdami mūsų Sąjungos 34 metų sukaktį, dar glaudžiau suglauskime savo eiles, dar tvirčiau ryžkimės eiti mūsų pasirinktuoju idealų keliu: PER SKAUTYBĘ TARNAUTI MŪSŲ MOTINAI LIETUVAI.

SKAUTŲ AIDAS

****

* Pakartotinai primename, kad siunčiant pinigus čekiais ir ypač pašto perlaida (money order), būtinai nurodyti siunčiamą sumą ir Kanados pinigais. Nenurodžius sumos Kanados valiuta, paštas atsisako iškeisti. Visus čekius ir pašto perlaidas, siunčiamas "Sk.Aidui", prašome rašyti tik administratoriaus J. Pažėros vardu.

* "Sk. Aidą" parėmė: vilkiukų draugovė Bostone $ 3.00 (prenumerata užjūrio vilkiukui), p. E. ir V. Tamošiūnai $ 10.00 , v.sl.J.Gilun iš Chicagos $ 10.00 ir užsakė 4-rias prenumeratas Vokietijon 1953 metams ($ 12.00), G.Girdauskaitė $ 1.00. Skautiškas ačiū!

* Administracijon grįžo "Sk.A". siųstas R.Dėdinaitei Montrealyje. Laukiame naujo adreso.

* Pirmasis 1953 m. "Sk.Aido" prenumeratorius yra v.sl. J.Gilun, Chicagoje.

Su dideliu skausmu pranešame, kad lapkričio mėn. 5 d. Detroite po sunkios ligos mirė

s.v. ps. VYTAUTAS TARVAINIS

Baltijos Vietininkija
ir
Gel. Vilko Sk. Vyčių Būrelis

Mūsų Bendradarbiui Paskautininkiui

VYTAUTUI TARVAINIUI

mirus,

skausmo prislėgtas Motulę ir Sesutę giliausiai užjaučiame

SKAUTŲ AIDAS

Už leidimą nemokamai pasinaudoti Toronto lietuvių parapijos sale š.m. spalių mėn. 5 d. ruošiant skautišką kavutę kun. kleb. P. Užubaliui reiškiame gilią padėką.

"Sk.Aido" Administracija

Geriausia Dovana Jaunimui
Kalėdų Švenčių Proga

R.SPALIO

"GATVĖS BERNIUKO NUOTYKIAI"

Knyga gaunama pas "Tremties" Leidyklos atstovą A.Kuolą, 143 Claremont St., Toronto, Ont., Tel. EM.4-1581 ir spaudos kioskuose. Kaina $ 5.00.

Skautų Aidas
1952 m. lapkričio mėn. Nr. 11

LIETUVOS KARIUOMENĖS ŠVENTĖ

sl. P. Dauknys

Motto: - Niekai gyvybė, jeigu šalis vėl būtų priešininkų pavergta. (Šūkis kario Kosto Skinulio, 1919 m. žuvusio nuo bolševikų kulkos).

Iš pirmojo pasaulinio karo tebesmilkstančių griuvėsių, virš šimtmečio nešusi sunkią carinės Rusijos priespaudą į laisvų tautų gyvenimą pakilo atgimusi, nepriklausoma LIETUVA. Už laisvę ant Tautos Aukuro sudėtos didelės ir neįkainuojamos aukos. 1918 m. vasario 16 d. Vilniuje paskelbta Lietuvos Nepriklausomybė. Visas kraštas tuo metu dar tebebuvo vokiečių okupuotas ir vokiečių valdžia su Lietuvos Valstybės Taryba nelabai tenorėjo skaitytis.

Lapkričio 11 d. sudarytas pirmasis Lietuvos Ministerių Kabinetas. Tą pačią dieną baigėsi pasaulinis karas ir Spa miestelyje buvo sudarytos paliaubos. Tačiau tuo laiku kaip tik prasidėjo mūsų kruvinos kovos už Tautos Laisvę. Karą pralaimėję vokiečiai traukėsi iš Lietuvos. Jų įkandin nuo Daugpilio sekė Bolševikų Raudonoji Armija. Bolševikai visiškai nepripažino atskirų tautų, jų kultūros ir nepriklausomybės siekimų. Lapkričio 23 d. pirmasis Lietuvos Ministerių Kabineto Pirmininkas ir Krašto Apsaugos Ministeris prof. Augustinas Voldemaras išleido pirmą įsakymą organizuoti Lietuvos kariuomenę. Šis įsakymas laikomas kariuomenes pradžia. Tuoj pat išleidžiamas atsišaukimas į Tautą, šaukiąs savanorius į kariuomenę. Į šį atsišaukimą dideliu pasiryžimu atsiliepė ypač kaimo jaunimas. Dideliais būriais, šiaip taip ginkluoti, eina į Kauną, Alytų, Kedainius ir kitur, kur buvo renkami lietuvių pulkai.

"Kariuomenę steigti buvo labai sunku: nebuvo užtenkamai karininkų, lėšų, ginklus reikėjo rankiotis kur pakliuvo. O tuo tarpu Lietuvą vis tebevaldė vokiečiai, kurie kiek įmanydami kliudė kariuomenei steigtis ir apskritai darė didžiausią netvarką šalyje, nuolat plėšikaudami ir spausdami gyventojus". Rašo "Lietuvos Kareivio Knyga".

Netrukus jaunutė Lietuvos kariuomene susitinka su skaitlingu priešu. Prie Kedainių bolševikų kulkos pervertas krinta pirmasis karys savanoris Povilas Lukšys. Čia bolševikai liko sumušti, paimamas nemažas karo grobis ir belais-

Lietuvos Nacionalinė M.Mažvydo Biblioteka

vių. Prie Alytaus krinta pirmasis Lietuvos kariuomenės karininkas Antanas Juozapavičius. Jų vardai į mūsų istoriją liko įrašyti aukso raidėmis. Tik per skausmus ir aukas jaunoji Lietuva žengia į garbę ir laisvę!

Per porą metų Lietuvos kariuomenė išlaisvino visą kraštą, sumušdama ir iš Lietuvos išvydama bolševikus, bermontininkus ir lenkus. 1920 m. spalių 9 d. lenkai klastingai sulaužo Suvalkų sutartį, pagrobia Vilnių ir veržiasi gilyn į Lietuvą. Sutelktos naujos lietuvių savanorių pastangos. Po nuožmių kovų prie Giedraičių ir Širvintų sumušami lenkai. Neapsakomai pakeltu ūpu mūsų kariuomenė ėmė veržtis Vilniaus link, persekiodama pakrikusius lenkus. Iki Vilniaus bebuvo likę tik vienos dienos karo žygis. Bet čia sumuštąjį gen. Želigovskį užstojo Tautų Sąjungos Kontrolės Komisija ir iš lietuvių pareikalavo sustabdyti karo žygį.

Kiekviena Lietuvos pėda nulaistyta brangiu mūsų kovotojų krauju. Mūsų savanoriai motinų papuošti Dievo kančios kryželiais ir medalikėliais, puolė į kovos sukūrį. Bažnyčios laiminimo padrąsinti tiek didžios meilės ir tiek narsumo jie parodė. "Niekai gyvybė, jeigu šalis vėl būtų priešininkų pavergta" tai 1919 m. prie Dauguvos upės nuo bolševikų kulkos kritusio savanorio kario Kosto Skinulio testamentas. Ir šis testamentas patvirtintas daugelio krauju.

Broli, Sese, šiandie mes tremtyje švenčiame mūsų garbingosios Kariuomenės šventę. Pro ją mes negalime tyliai praeiti. Šiandie Tėvynė vėl pavergta ir išgyvena pačias skaudžiausias savo kančios istorijos dienas. Tūkstančiai tautiečių tremiami vergų darbams į Sibirą ir sklaidomi po visą plačiąją Rusiją. Šimtai "miško brolių" partizanų kovoja Tėvynėje už Laisvę. Nebėra ten šeimos, kuri nebūtų nukentėjusi nuo bolševikų siautėjimo. Mes tuo tarpu būdami laisvi laisvajame pasaulyje turime iškelti mūsų Tėvynės kančias, turime išgarsinti Lietuvos vardą. Kariuomenės šventės išvakarėse pavergtoji Tėvynė mums galingai sušunka: BUDĖK!

Broli, Sese, šiandie mes ypač turime šviesti geru pavyzdžiu ir gyvu Tikėjimu. Senovės lietuviai buvo galingi. Viduriniais amžiais lietuviai valdė gudus ir rusus, sutriuškino Kryžiuočių Ordino galybę. Lenkai ieškojo lietuvių pagalbos. Kodėl paskui kelių amžių bėgyje Lietuva neteko savo didybės ir vėliau vergavo net patiems rusams? Kodėl? - Todėl, kad daugelis nebegerbė savo lietuviškumo, svetur gyvendami pamiršo gimtąją kalbą, išsižadėjo Šventojo Tikėjimo, papročių ir skendo nutautėjimo tvane. Todėl mes šiandie skelbkime visur: šių dienų lietuvis tremtinys neturi kartoti senųjų klaidų!

Mes skautai budėjome ir budime, kovojome ir kovojame. Taip pat mes niekad nepamiršime, kad prieš darbą ir kovą reikia pasistiprinti. Be maisto gyventi negalima. Iš Šv. Komunijos ateina baisesnė jėga už šautuvą ir patranką, kuri visokių netikėtumų sukelia. Tai yra dorovės jėga. Ši dorovės jėga, kylanti iš Dievo malonės, duoda gabumų didžiausioms aukoms padaryti. Dorovės jėga priverčia laimėjimo svarstykles savo pusėn nusverti. Ir kovoje už Tėvynės Laisvę mūsų Didysis Šefas KRISTUS sako: "Be manęs jūs nieko negalite padaryti"!

Išvada. Švęsdami mūsų Kariuomenės šventę ir nulenkdami galvas giliai pagarbai, maldai ir padėkai žuvusiems už Lietuvos Laisvę Didvyriams, mes, skautai ir skautės, iš naujo ryžkimės įgyvendinti jų Testamentą. Kaune prie Nežinomo Kario Kapo ant aukuro buvo lotyniškai iškalti žodžiai: Redde quod debes! - Atiduok, ką privalai! Mes iš Lietuvos Tėvynės gavome viską. Pats Dievas norėjo, kad mes būtume šaunūs lietuviai, garbingos lietuvaitės. Praturtinkim savo asmenybes. Kristus nori, kad ne tik į Jį tikėtume ir Jį jaustume tarytum kokį galingą tolimą Valdovą. Kristus nori, kad mes Jį į save priimtume. Jis nori savo dievybe pašvęsti mūsų kraują, atgaivinti mūsų kūną, kad savo kilniais darbais šviestume aplinkai ir kartu keltume savo Tėvynės vardą. Jei Dievas su mumis, tai kas prieš mus.

Broli, Sese, kokia graži mūsų misija!

RIMTIES VALANDAI

LAPAMS KRINTANT

s.J. Vaišnys, S.J.

Sese, Broli,

Prisipažink, ar tai netiesa, kad vystant gėlėms, krintant medžių lapams, saulei pasislėpus už pilkų debesų ir tik retkarčiais kukliai, nedrąsiai, lyg trylikametei mergaitei, žvilgteliant į žemę, pasikeičia ir Tavo siela, ateina kitokios mintys, Tave apgaubia kita nuotaika. Vasarą buvai visai ne tas. Stovyklavai, atostogavai, vandeny nerūpestingai taškeisi su kitais arba drybsojai smėlyje, nieko negalvodamas. Gyvenai dienos įspūdžiais ir džiaugsmais.

Bet dabar, kai ryto šalna, ar apsiniaukusios dienos purškiantis lietus, ar vakaro gėlianti vėsa Tave vis dažniau ir dažniau varo iš drėgnos gatvės ar iš rudais lapais apdengtų sodo alėjų į vidų, prie knygomis apkrauto staliuko, tai ir Tavo mintys, kurios vasarą baltu drugeliu nerūpestingai skraidė nuo gražios prie gražesnės gėlės, vis skubėdamos ir skubėdamos, niekur ilgiau neapsistodamos, dabar grįžta į vidų.

Atrodo, lyg staiga iš lengvabūdžio sangviniko būtum patapęs rimtas, susimastęs melancholikas. Tai ruduo yra visa to kaltininkas. Juk ir jis pats yra melancholikas, išvijęs žiedais mirgančią sangvinišką vasarą ir verčiąs kiekvieną rimčiau susimąstyti. Ruduo - tai galvojimo ir susikaupimo laikas. Laikas rimties valandų. Ar negirdėjai vyresniuosius sakant, kad viskam yra laikas: yra laikas po ilgesnio darbo pailsėti, išsiblaškyti, bet yra laikas ir vėl pradėti darbą, susikaupti.

Tur būt, tipiškiausias rudens mėnuo bus lapkritys. Tai rimtų prisiminimų mėnuo. Jau pirmąją jo dieną prisimename visus šventuosius, t.y. tas savo seses ir tuos brolius, kurie baigė šios žemės kelionę ir, nugalėję visas kliūtis, jau yra pasiekę savo gyvenimo tikslą. Vieną kartą ir mes jį tikimės pasiekti ir laimėti; reikia kovoti prieš piktą pasaulyje ir ypatingai mumyse pačiuose. Tebūna mūsų gyvenimas toks, kad ir mes kada nors būtume įrašyti į tų laimėtojų sąrašą, kuriuos prisimename lapkričio pirmąją dieną.

Retas kuris kovotojas apsieina be mažų pralaimėjimų ir išsisaugoja žaizdų. Jeigu jie nespėjo pagyti šiame gyvenime, yra gydomi kitame, kartais labai skaudžiais ir nemaloniais vaistais. Jie kenčia, bet pilni vilties, kad netrukus tos kančios pasibaigs, jie galutinai pagis ir pasieks amžiną laimę. Juos mes prisimename lapkričio antrąją dieną. Mūsų tikėjimas moko, kad jiems galime padėti savo malda, auka ir gerais darbais. Kiekvienas skautas šią dieną turėtų ne vieną kartą atsirišti gerų darbų mazgelį. Tarp laukiančiųjų ten pagalbos yra daug Tavo giminių, draugų, skautų. Kaip bus malonu kartą su jais susitikti, jei savo geru darbeliu ar malda šiandien padėsi jiems atsilyginti už savo dar žemėje padarytas klaidas! Kartą gal ir Tu jų pagalbos būsi reikalingas ...

Mes lietuviai šį mėnesį dar ir daugiau ką prisimename. Lapkričio 11 d. sueina 59 metai nuo Kražių skerdynių, kai mūsų broliai krauju gynė savo tikėjimą nuo kazokų, taip kaip šiandien gina nuo komunistų. Lapkričio 16 d. sukanka 53 metai nuo Lietuvos himno autoriaus Vinco Kudirkos mirties. O lapkričio 23 d. švenčiame mūsų kariuomenės šventę. Jeigu galėjome džiaugtis nepriklausomybe, tai turime būti dėkingi tik savo kariuomenei. Šiandien ta kariuomenė susideda tik iš būrelio partizanų, ginančių mūsų tautą nuo užpuolikų. Prašykime Visagalį, kad Jis padėtų toje nelygioje kovoje, prie kurios ir patys, kuo galėdami, turime prisidėti, kad kuo greičiausiai vėl tiesa laimėtų, kad mes galėtume Jam užgiedoti padėkos himną Prisikėlimo šventovėje.

Vienas brolis atlankė antrąjį, po dviejų nesimatymo metų. Svečiu buvo vyresnysis. Jis paliko savo kraštą seniau, kuomet dar nebuvo laisvės jame; jis turėjo susirėmimų su rusu valdžios atstovais, ir jam tai buvo išsigelbėjimas, kad pasitraukė į Ameriką. Tada šis jo jauniausias brolis nebuvo gimęs, ir tuomet jam iš namų davė žinią, kad po ilgų metų tarpo tėvai susilaukė pagrandinuko - jis iš savo tolimos pastogės pajuto anam kitokią meilę, negu tiems broliams ir seserims, kuriuos jis paliko paaugusius. Tas jam buvo toks pat ilgesys, paslaptingas ir gražus, kaip ir tėviškė, ir jis prisiėmė mažąjį brolį ypatingon savo širdies globon.

Tai buvo išvykėlio parama, kad tas jaunasis, kuris taip buvo atsilikęs amžiumi nuo kitų, jog jo rankos kilnojo tiktai žaidimo akmenėlius, kai vyresnieji dirbo, kad jis galėjo mokytis. Vistiek, kad vėliau tas vyriausias pasirinko mergaitę ir susilaukė savo vaikų, vistiek jis rėmė brolį, ir tasai galėjo baigti mokslus ir turėti lengvesnį gyvenimą.

Ir štai atėjo laikas, kad iš tos tėviškės turėjo bėgti būriais, gelbėdami savo gyvybę, ir taip jaunasis brolis atsidurė su bėgliais. Jis vienas iš visos giminės, nes kitiems dėl vienokių ar kitokių kliūčių nepavyko pasitraukti, o kiti patys nepanorėjo palikti savo tėvynės. Jis išbėgo su jauna žmona, su trimis mažyčiais; jis perėjo, kaip ir kiti tremtiniai, stovyklas, neramumus, grąsymus, abejones, nepriteklius, kol jam pavyko duoti žinią broliui Amerikoje. Tada jo šeima buvo remiama gėrybėmis ir suraminimo žodžiais, ir, kai tiktai atsidarė pirmas kelias patekti Amerikon, brolis juos atsiėmė.

Jis gyveno vienas, vyresnysis brolis. Jo mylimoji buvo silpnos sveikatos, ir jų vaikai nelaimei pasekė ją. Svajonės prasigyventi ir nuvežti šeimą tėvynėn niekuomet neišsipildė - jis turėjo rūpintis ir daug dirbti, kad pagelbėtų saviesiems ligose, kurios nelaiku ir skaudžiai vieną po kito atiminėjo iš darboviečių ir mokyklų, jo keturis vaikus, ir nuvedė juos į kapus. O paskutinioji išėjo pas juos žmona, ir jis liko vienas, palūžęs ir susenęs. Atsipeikėjęs iš pirmojo nusiminimo, jis suprato, kad turi dar vieną tikslą - jis turėjo sugrįžti nors ir vienas į savo tėvų žemę ir numirti tenai. Jie, kurie gulėjo šioje svečioje žemėje, jo artimieji, jie suprato, kad taip reikia, - galvojo jis, jie patys ragino, kad jis atliktų savo paskutinę šventąją kelionę. Taip, tai jie padėjo jam iš anapus su savo negyvomis rankomis ir nemirštančia širdimi, nes jam dabar pradėjo sektis. Jis surinko tiek pinigo, jog galėjo ne tiktai grįžti, bet ir gyventi tenai, neapsunkindamas giminių, priešingai, jis pajėgs ir jiems padėti. Ir tada atėjo dienos, kai visi keliai buvo uždaryti į tėvynę, tarytum patys vandenynai išdžiuvo ir nepakėlė jokio laivo keliaujančio į tenai.

Nelaimės namuose vis didėjo - girdėjo jis - ir nors iš tolo ir saugus jis gyveno su tais, kurie ten kentėjo. Ir ypatingai jis su nerimu galvojo apie jaunąjį brolį, kuriam jis jautėsi po tėvų mirties tėvu ir motina. Jis turėjo daug laiko savo vienišume galvoti apie viską, ir nebuvo nieko džiugaus tuose galvojimuose, kol vieną dieną jis gavo žinią iš to jaunojo, kurį nesitikėjo net mintyse besant gyvą. Ir nuo tada jo rūpesčiai pasidarė šviesūs. Ir tą rytą, kai jis keliavo į didelio miesto uostą jų pasitikti, jis buvo jaunas vėlei. Jis nežinojo savo jausmų vardo - jis galvojo apie brolį, ir jam atrodė, kad jis eina atsivežti savo kūdikio. Ir galvojo apie brolio vaikus - jam atrodė, kad jis keliauja atlydėti nuotakos - ir tie mažieji yra jo būsimi vaikai.

Bet, išvydęs juos visus prieš save, jis staiga sumišo. Viskas buvo susimaišę, kažkas buvo pražuvę, pamatė jis ir norėjo nusijuokti, nes jis tik dabar suvokė, kad visą amžių, nuo to laiko kai iš namų buvo rašę apie brolio gimimą, tasai jo akyse ir buvo ką tik gimęs, neaiškus daiktas, gražus ir paslaptingas, kaip tėviškės ilgesys. O dabar jis stovėjo, štai, pusamžis, geros išvaizdos vyras, gydytojas, patrijotas, pogrindžio vei-

kėjas, atsargos karininkas - jis neramiai šypsojo žiūrėdamas į nepažįstamą vyresnį brolį, o už jo stovėjo graži ponia, mergytė ir du berniukai. - Ir tada vyresnis brolis pajuto esąs jų tėvu ir apkabino visus vienu glėbiu. Taip jie buvo suartėję be pasiaiškinimų ir žodžių.

Jie gyveno pas jį, jo nedideliame miestelyje, keletą mėnesių. Sugyveno kuo geriausiai, tačiau jaunasis negalėjo leisti savo patyrimui ir profesijai rūdyti. Jis turėjo susirasti darbo, o to negalėjo tame miestelyje. Be to, čia nebuvo perdaug gausu lietuvių, sakė jo žmona, reikia gyventi ankštesniame būryje saviškių, kad vaikai nenutautėtų. Ir taip jie persikėlė į didelį miestą, kur buvo daugelis ligoninių ir gyveno daug tautiečių.

Jie susirašydavo laiškais, tačiau jie turėjo darbo - naujieji atvykėliai - jie negalėjo lankytis nei kviesti pas save dėdės ir brolio. Jie vis dar kūrėsi, kaip tai buvo vadinama. Bet štai viskas pagaliau ėjo į gerą, džiaugėsi jie ir norėjo turėti jį savo svečiu, ji savo geradarį ir vienintėlį giminę. Buvo praėję tiek laiko, kai jie nesimatė. Jis turėjo būtinai atsilankyti, maldavo jie. Ir jis atvažiavo į didelį miestą.

Jie pasitiko stotyje, ir jam staiga pasirodė, kad tai jis yra atvykęs iš kažkokios stovyklos, ir tai jie jį atsikvietė ir išgelbėjo. Jie taip nesiskyrė nieku iš didelio miesto gyventojų. Ponia gražiai vairavo automobilį, brolis daktaras kalbėjo apie savo darbą ir kad pagaliau jis susilaukė svetimųjų įvertinimo, kad čia yra teisingas kraštas, kur kiekvienas randa uždarbį ir garbę pagal savo sugebėjimus. Jie abu pakaitom pasakojo apie butą ir daiktus, kaip vaikai puikiai mokosi, ir vis dėkojo dėdei, kad jis juos išgelbėjęs iš stovyklų ir tremties skurdo, gražinęs į žmogaus gyvenimą.

Svečias išgyveno dieną ir dvi, ir keturias, mylimas ir lepinamas; jie nenorėjo klausytis, kad jis žada grįžti į savo miestelį. Jie net kalbino persikelti jį čia galutinai apsigyventi su jais - tačiau jis darėsi kas dieną vis tylesnis, jo veidas nežymiai niaukėsi, bet jie neklausinėjo, nes šitame krašte niekas nelenda į svetimus reikalus. Niekas - bet jis galvojo, kad jis yra senas atsilikėlis,- nes tą vakarą prieš išvykdamas, jis prabilo:

- Vaikai puikiai kalba angliškai.

- Puikiai! - tarė motina. Jie yra taip giriami mokykloje, jie gauna geresnius pažymius už tikrus amerikoniukus.

- Taip, - pasakė tėvas, - be akcento. Kai jie ieškos darbo, jiems nebus jokio priekaišto.

Įžodžio iškilmės Geležinio Vilko draugovėj Bradforde, Anglijos Rajone.

- Aš mačiau juos žaidžiant, - sako svečias, - jie visą laiką kalba angliškai.

- Jie turi gerų draugų, čia mūsų kaimynai pasiturintys ir jų vaikai nėra blogai auklėjami, nebus negero pavyzdžio, - pasakė motina. - Taip, neturiu tuo atveju rūpesčio kaip daugelis motinų - jie neišeis žaisti į gatves.

- Taip, - pasakė tėvas, - kaimynai stačiai malonūs žmonės. Čia niekas iš fabrike dirbančiųjų negyvena.

- Aš girdėjau visas tas dienas, - sako svečias, - kaip jie namie, kambariuose, barasi ar juokauja, vieni du ar su sesele, - ir visi kalba angliškai.

- Tikrai, - juokiasi motina, - aš sakau, man jau reikės eiti mokytis, kad su jais susikalbėčiau.

Ir tuomet svečias pažvelgė į vieną ir kitą, ir tarė:

- Ar tas jūsų neskaudina?

Ir tada tėvai pasižiūrejo vienas į kitą-ir motina paraudo - jis buvo kitaip galvojęs, negu jo žodžiai, pamanė ji, ir sumurmėjo:

- Bet nėra lengva kaip kitaip padaryti - visą dieną jie yra mokykloje arba žaidžia, ir kitaip negirdi kaip angliškai.

- Namai nėra gatvė nei mokykla,- sako dėdė svečias, o tėvas atsiliepia:

- Taip, bet, matai, tiek visko reikia, kad abudu turime dirbti. Ką mes galime sugaudyti, kaip jie kalbasi, kai lieka vieni? Tikrai, negalima jų kaltinti. Žinai, vaikai, jie taip greit išmoksta kalbos, bet greit ir užmiršta. Aplinkui arti nėra lietuvių, negi kas sekmadienį lėksi į lietuvišką bažnyčią taip toli, negi aplankysi kiekvieną parengimą? - Jis pradėjo pykti po truputį. - Žinai, toks gyvenimas, žmogus pavargsti per savaitę - negi dar kariausi su vaikais, ir dėl ko? Kad geriau kalba ta kalba, kuria kalbės visą gyvenimą, jei norės gyventi? Gerai, kad pats nebeturi. Gal sakysi, kad tavieji buvo kitoki?

Svečias tylėjo - ir abu šeimininkai pradėjo nerimti: jie nenorėjo jo užrūstinti, savo brolio. Ne, jokiu būdu. Bet jis nebuvo užsirūstinęs, tuojau pamatė. Ne, jis tiktai buvo toks keistas pasidaręs. Negalėtum pasakyti, ką jis galvoja ar jaučia. Tiktai pakeitė savo vardą ir veidą - galvojo jaunesnis brolis ir nežinojo ką pradėti - o vyresnis prabilo:

- Ką tu pasakysi apie tokį atsitikimą, - jis kalbėjo broliui. - Senais laikais mūsų krašte gaudydavo rekrutus ir išgabendavo į Rusiją dvidešimts penkeriems metams . Dvidešimts penkeriems. Vienas toks mūsų žmogus buvo išplėštas iš namų, nuo žmonos ir dviejų vaikų. Jis buvo Gruzijoje, jis buvo Sachaline, jis buvo Urale - ir niekur jis nebuvo sutikęs lietuvio, jis neišgirdo savo kalbos per dvidešimt penkerius metus. Pirmus metus jis buvo taip nusiminęs, kad neprabilo į nieką. Jis tiktai atlikdavo tai, kas buvo įsakyta kareiviui. Jis praverdavo burną tiktai lieptas. Jis manė, kad išeis iš proto ne tiktai dėl ilgesio savo krašto ir šeimos, ne tiktai dėl sunkaus vergiško gyvenimo, bet baisiausia dėl to, kad negirdėjo savo kalbos žodžio. - Viešpatie, galvojo jis - gyvuliai susiuosto, paukščiai susičiulba, mongolai, juodi ir raudoni žmonės susiranda sau lygių, o mane atvežė priešas pikčiau negu į dykumas. Ir dar turi praeiti dešimtys metų, kol aš grįšiu - jeigu grįšiu - ir mano ausys bus apkurtusios savo kalbai. Kai vaikai mane prakalbins, aš murmėsiu maskoliškai; kai pati mane apkabins verkdama, aš raminsiu ją maskoliškai. Ne, ne! - šaukė jis savo viduje - aš nenoriu, nepalik manęs, Viešpatie, neleisk, kad aš bažnyčioje nesuprasčiau Tavo kunigo švento žodžio, kad savo nusidėjimų nemokėčiau išpažinti, kaip tėvų tėvai darė. Ir mirdamas kokia kalba aš šauksiuos tavęs, Dieve? - Taip jis galvojo nusiminime, nuolat ir nuolat. Taip buvo ir tada, kai jis turėjo laisvo laiko ir klaidžiojo vienas po svetimą miestą. Jis ėjo ir ėjo, kol atsidūrė užlaukėse. Staiga jis sustojo, nusiėmė savo kareivišką kepurę ir balsiai , drebančiu balsu tarė:

- Tegul bus pagarbintas.
- Per amžius.
- Sveikas. Tai pats žemaitis?
- Nuo Darbėnų.
- Gal pažįsti Joną Užuotą?
- Regis. Ar ne tas, kur rekrutu išėjo?
- Tas. O kaip jo pati?
- Laikosi, vis žiūri į rytus ir laukia, kada jos žmogus sugrįš.

Kareivis nusišluostė akis su kepure ir apsižvalgė - jis klausė pats ir atsakinėjo pats, bet jis žinojo, kad Dievas jam buvo atsiuntęs žmogų, jis žinojo, kad kol jis pats turi liežuvį ir gerklę, kol turi širdį ir ji plaka, jis neužmirš savo kalbos. Jam kitaip dabar bėgo laikas. Jis buvo kantrus, ir jis atsitolindavo kiek galėdamas. Ar buvo šaltis ar degino karštis, jis rasdavo savo vietą. Jis sutikdavo save, kaip kaimyną, kaip mergelę, kaip motiną ar brolį. Jis tylus, nemokytas sodietis, nedrąsus ir paprastas žodžiuose, dabar turėjo iškalbą ir atrasdavo gražiausių posakių. Jis galvojo, kad vistiek, nors jis negalėtų nieko kito pasakyti per visus dvidešimts penkerius metus, kaip tik "Tėve mūsų", jam vistiek niekuomet neįkyrėtų klausytis, nes tai buvo gimta kalba. Jis buvo dar laimingesnis, nes galėjo sakyti sau gražius žodžius. Taip buvo sugrįžę jo atmintin viskas, ką jis girdėjo bažnyčiose ar motinos pamokymuose. Jis giedojo ir meldėsi, jis dainavo. Ir visa tai darė pagal atitinkamą metų laiką. Taigi, vistiek kur buvo, jis nemaišė gavėnios su Kalėdomis, nei Sekminių su rudeniu. Taip ėjo metų laikai, taip ėjo jo kalbos. Jis aptarinėjo darbus, jis kalbėjo apie gyvulius - jie seno jo kalbėjime, jie buvo pakeičiami - jauni veršeliai ir kumeliukai atsirasdavo, o apie viską jis tarėsi su savimi - jis nuvykdavo į jomarkus, jis kalbėjo su kaimynais, jis ėjo į talkas, jis dalyvavo krikštynose ir net kartą buvo piršliu. Tačiau niekas nemirė jo pokalbiuose su savimi - jie gyveno visi jo parapijoje, jo aplinkose, gyveno amžinai, kaip danguje.

Žinoma, daugiausia jis gyveno su savo šeima. Jis juos globojo, jis kilnojo kibirus žmonai, kai ji melžė karves ir šėrė kiaules, jis supo vaikus ant ištiestų kojų, jis apžiūrinėjo, kad stogai nebūtų kiauri, kai buvo didelės perkūnijos ar sniego pūgos - jis stovėjo su jais, ir jie nejautė jokios baimės. Paskui vaikai paaugo, jie buvo motinos parama, jie buvo rankos darbams. Taip jis skaičiavo laiką. - Ir visas tas gyvenimas ėjo žodžiuose - kiekvienas dalykas, kiekviena mintis buvo pasakyta garsiai ar tyliai, bet jis girdėjo kiekvieną - ir jo kalba buvo jo tėviškė.

Kartais jis pasikalbėdavo ir su čia esančiais daiktais - jis kalbino medžius, jeigu jie turėjo panašius lapus, kaip namie paliktieji, jis pakalbindavo smėlį prie ežerų ir jūrų, ir kalnus, ir paukščius. Svetima kalba jam buvo tarnyba, o savoji gyvenimas ir išgelbėjimas. Ji padarė tai, kad jis nepavargo ir neperseno laiku, kaip ištikdavo pikta dalia daugelį rekrutinių kareivių.

Taip praėjo dvidešimts penkeri metai, ir jis vieną kartą apkabino žmoną, kuri pažino jį iš tolo ateinantį per laukus ir atbėgo vos gyva iš džiaugsmo. Atbėgo, lyg jai būtų keturiolika metų, ir jo rankose pirmą kartą gyvenime nualpo. O jis ramino ją savo že-

Chicagos vadovės su Brolijos Kat. dv. vadovu s. J. Vaišniu S. J., 1952.
Nuotr. V. Rūbo

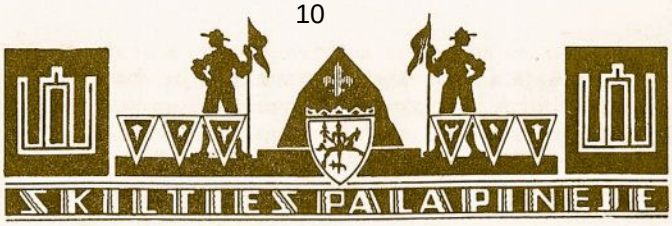

GAMTOS STEBĖJIMAS RUDENĮ

Įsivyravo pažiūra, kad iškylos į gamtą esančios įdomios tik pavasarį, na, gal ir vasaros pradžioje. "Ką ten darysi rudenį miške!" Bet ar ištikrųjų taip yra? Įsitikinkime pirma,pasitaikiusia proga!

Kur beeitum, kur bevažiuotum, akį džiugina lapų spalvų turtingumas. Tapytojas ir spalvotų nuotraukų mėgėjas randa čia tikrąją Eldorado. Botanikas ar miški - ninkas bando vien iš spalvos niuanso pažinti medžio rūšį. O mes, eiliniai mirtingieji, prisirinkime gražesnių lapelių ir pabandykime išdžiovinti - kartais pavyksta tas spalvas užkonservuoti. Medžių paunksmyje galime dar rasti grybų. Tik atsiminkime, kad ne visi jų yra valgomi! Daug jų visai nepanašūs į "grybą". Paimkime kad ir dažnai ant kelmų ar medžių kamienų randamą "kempinę". Fitopatalogas - augalų ligų tyrinėtojas - stebės įvairius pelėsius, rudis, gumbus, laumės šluotas, o lapams nukritus sujuostėjusius (sudarytus lyg iš kelių išilgai suaugusių stiebelių) ūgius.

Labai dėkingą veikimo dirvą šiuo metu randa vadinami karpologai - sėklų ir vaisių tyrinėtojai. Bandykime surinkti pažįstamų augalų sėklų ir vaisių rinkinį. Net paprastos piktžolės kaip dilginės ar balandos turi įdomias, kartais labai gražias sėklas. Kiekvieną sėklų rūšį reikia rinkti į atskirą maišelį ir tuoj aprūpinti reikalingais užrašais. Išdžiovintas ir išvalytas sėklas galima laikyti stikliniuose buteliuose ar celofano maišeliuose. Tik neuždarykime jų per anksti,kad nesupelėtų. Sultingi vaisiai bei uogos reikalauja daugiau darbo. Sudžiuvę nustoja savo patrauklumo, dažnai ima gęsti. Norint, galima juos užkonservuoti hermetiškai uždaromuose induose užpiltus formalinu. Bene paprasčiau būtų išimti iš jų sėklas (grūdelius, kaulus), išplauti ir išdžiovintus prijungti prie bendro rinkinio.

Kitiems gal būtų įdomesnis samanų bei kerpių rinkinys. Entomologas (vabalų bei drugelių tyrinėtojas) ras daug įdomios medžiagos, atidžiai ieškodamas įvairias jų slėptuves: medžių žievės plyšelius, viršutinį žemės sluogsnį, nukritusius lapus. O ir ore skraidančių drugelių, musių, uodų galime matyti iki pat užsningant. Lietuvoje mačiau vieną, kitą vabzdžių rūšį net sniege besikapstančią.

Paukščių mėgėjai rudenį ir žiemą galėtų panaudoti nuodugnesniam paukščių papročių stebėjimui. Daugelis jų šiuo metu ima migruoti - vieni skrenda į pietus, kiti, kad ir vietoje likdami, skraido būriais,lyg ieškodami geresnių vietelių žiemai praleisti. Užėjus žiemai daug paukščių apsigyvena arčiau žmonių sodybų. Čia galėtumėm patogiai juos stebėti įtaisę jiems penėtuvus palangėje ar pakabinę juos arti augančių medžių šakose. Naujosios Anglijos ribose bene labiausiai paukščius vylioja saulėgražų sėklos. Duonos trupinius noriai lesa tik balandžiai ir žvirbliai. Zylėms ir į jas panašioms paukščių rūšims galime pakabinti nesūdy-

---

maitiška kalba, tokia aiškia, lyg jis nebuvo pasitraukęs iš tų laukų nė vienai dienai. Ir savo vaikus jis atrado.

Buvo tyla, paskui svečias tarė:

- Ar tu niekuomet nebuvai girdėjęs tos istorijos?

- Taip, - tyliai pasakė šeimininkas. - Tai mūsų tėvo tėvas.

Buvo tyla, paskui tarė vyresnysis brolis:

- Ko yra vertas tėvas, kuris leidžia užmiršti savo vaikams gimtą kalbą - turėdamas juos savo troboje? Laisvėje?

Buvo tylu, paskui pasakė vyresnysis brolis:

- Aš negalėjau nuvežti savo vaikų į tėviškę, nors mes visi to norėjome. Jie nebūtų buvę ten svetimi - už mūsų namų slenksčio tebuvo tiktai viena kalba, kuria mes dabar kalbame, broli. Ir ta kalba jie ištarė savo priešmirtinius atodūsius.

tų lašinių gabaliuką ar riebalais apaugusį virtą kaulą. Kitiems tinka javų pasturlakai, miežių ar avižų kruopos.

Nenusiminkime, jei mūsų svečiai ims ne iš karto rinktis: juk reikia, kad paukščiai sužinotų apie paruoštą jiems maistą ir jo nepavojingumą ...

Panašiai galėtume vylioti voveraites ar kitus gyvūnėlius. Skautų iniciatyvai pasireikšti ruduo tikrai tinka.

E. Gimbutienė

Virimas be indų

Nors atrodo nepatikima, tačiau skautai moka padaryti ir negalimus dalykus.

Skysčius galima užvirinti išskobto vaisiaus luoboje, pvz., melono, arbūzo. Ugniakurą reikia iš akmenų sudėti taip, kad "indą" liestų ne liepsna, o tik karštas oras. Bet reikia turėti galvoje, kad vaisiaus sultys susimaišys su ruošiamu patiekalu.

Lašinių, mėsos, dešros ar duonos kepimas yra labai paprastas. Tuos valgius reikia tik pasmeigti ant švarios šakelės ir, visą laiką sukinėjant virš sužertų krūvon žarijų, spirginti.

Žuvims reikia išimti vidurius, nupiauti galvą su uodega ir pelėkais, nulupti žvyniuotąją odą ir, išplėtus šonus pagalėliais, kepti tokiu pat būdu.

Pagruzdinta šviežia duona su sviestu turi ypatingai malonų skonį. Jau kitaip atrodys duona šiek tiek patrinta česnaku ir aptepta žasies taukais; irgi labai gardus valgis.

Arba kepti galima patiekalus suvyniojant į žalius lapus ir įdedant į karštus pelenus. Taip pat paprastas būdas pavartoti plokščią akmenį - įkaitinti jį ant ugnies tiek, kad padėjus iškeptų paplotėliai, dešra, lašiniai, kiaušiniai ir kt. Kad patiekalai per daug neišsiplėstu ir nenubėgiotų nuo akmens, reikia atriekti duonos ar pyrago rieke, išimti minkštimą taip, kad pasidarytų lankelis iš plutos. Jį uždėti ant įkaitinto akmens ir, pvz., įmušti į vidų kiaušinį, su kuriuo vėliau, žinoma, reikės suvalgyti ir išimtą minkštimą.

M. T.

Slegiam sūrį Hartforde ...

Lyginamoji mankšta

Mankšta ir sportas šiais laikais išsikovojo svarbią vietą jaunuomenės gyvenime.

Bet vieno dalyko nepamiršk: mankšta, kuri tinka tau, gal būt, visai netinka tavo draugei, turinčiai kitą profesiją. Mat, svarbu, kad raumenys, kurie visą dieną buvo įtempti, atsileistų, o nedirbę raumenys pasimankštintų.

1. Žmonės, kurie pagal profesiją turi daug stovėti (pardavėjos, gailestingosios seserys, mokytojos, darbininkės ir pan.), pritaiko sau šitokią mankštą: kojas pritraukti ir ištiesti, vietoje šokinėti, suptis ant pirštų galų, kojas pražergti ir priglausti, kelius lenkti ir ištiesti.

2. Žmonės, kuriems tenka daug stovėti (siuvėjos, valdininkės, fabriko darbininkės, bibliotekininkės, visos protinį darbą dirbančios moterys ir pan.) pritaiko sau šią mankštą: įkvėpti ir iškvėpti (ypatingai svarbu, nes krūtine darbo metu suspausta!), rankas iškelti, rankas sukti ratu iš peties, lenkti liemenį į visas puses. Atsigulus aukštielninka: dviračio ju-

desiai kojomis, liemenį kelti ir nuleisti, kojas kelti, išskėsti, nuleisti, lenkti kelius, vietoje bėgti.

3. Lauko, daržo ir sodo darbininkėms: Kadangi krūtinė lenkiantis susispaudžia, taikoma sėdinčiųjų mankšta, be to, trys paskutinieji darbo metu stovinčiųjų pratimai.

4. Namų ruošą dirbančioms:

Šeimininkių darbai ir judesiai labai įvairūs, bet vis dėlto judesiai nėra pakankamai laisvi ir pilni, ir šeimininkės dažnai tunka.

Jau darbą dirbdamos šeimininkės gali stengtis daryti pilnus judesius: taisydamos pagalvius rankas plačiai išskėsti iš pečių ir net retkarčiais suploti delnais nugaroje; šluodamos plačiai užsimoti; trindamos arba plaudamos grindis skuduru, nesitūpti, bet šliaužti.

Kiekviena moteris ruošdamasi, gali pati sugalvoti įvairių pratimu: imdama ką nors iš spintos, dailiai pasistiepti (bet ne persitempti!) ir po to laisvai sudribti iš pečių ir t.t.

Be visų šių natūralių judesių, šeimininkė negali apsieiti be kelių kas rytą ir kas vakara atliekamų pratimų: malkų kapotojos judesių. Rankas ratu sukti iš peties, lenkti liemenį į visas puses, šokinėti, eiti ant pirštų galų ir pratimai aukštielninka.

Visi pratimai pradedami kvėpavimo pratimu bent penkis kartus įkvepiant ir iškvepiant orą. Visi pratimai daromi atidarius langą arba, dar geriau, lauke. Pratimai kartojami 6 - 10 kartų. Ne per daug pavargti ir per greit nemesti: laikytis vidurkio. Po sunkaus, įtempto fizinio darbo, visuomet sveika stipriai papurtyti kojas ir sudribti iš liemens, laisvai nuleidžiant rankas. Šie pratimai padaro raumenis vėl elastingais.

BALTIJA KIRBYNĖJE

Saulutė jau keletą valandų kai stengėsi pakopti aukštai erdvėje, kad tik galėtų pro didelių medžių šakas pažvelgti į Kirbynėje stovyklaujančių sesių veidelius. Ji sunkiai galėjo savo žingeidumą numalšinti: "Įdomu, ką ta Naktibaldų kabina dabar daro? Jos visada pirmos atsikelia ir paskutinės užmiega".

Štai saulutė jau aukštai, ir visa Kirbynė matoma kaip ant delno. Prieš savaitę čia buvo visai nejudri vieta, o dabar, oi, kiek įdomių dalykų galima prisižiūrėti, niekad, rodos, nesinorėtų pasitraukti už kokio debesėlio.

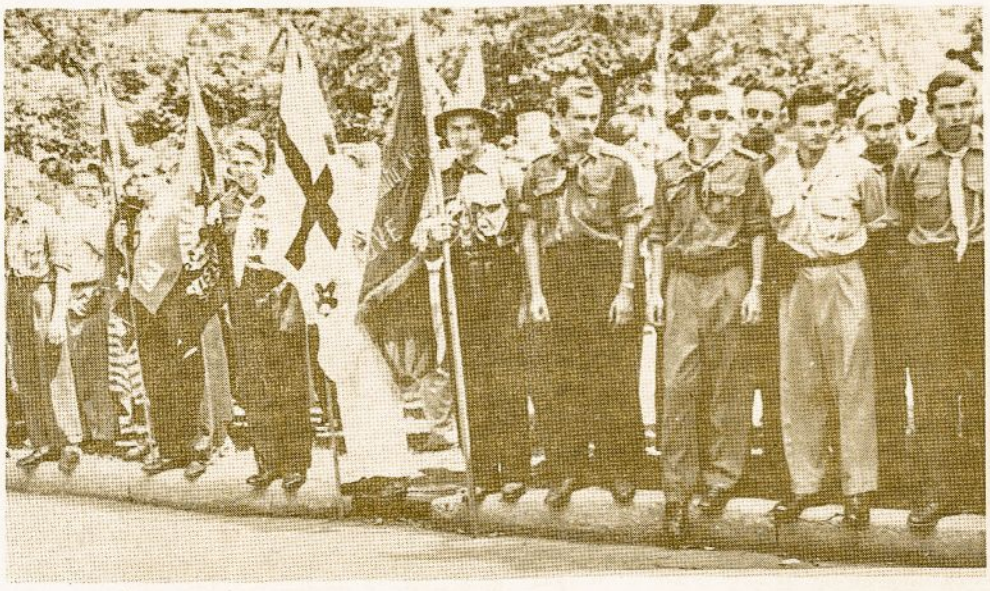

Chicagos vyrija 1952. Nuotrauka ps. B. Juodelio

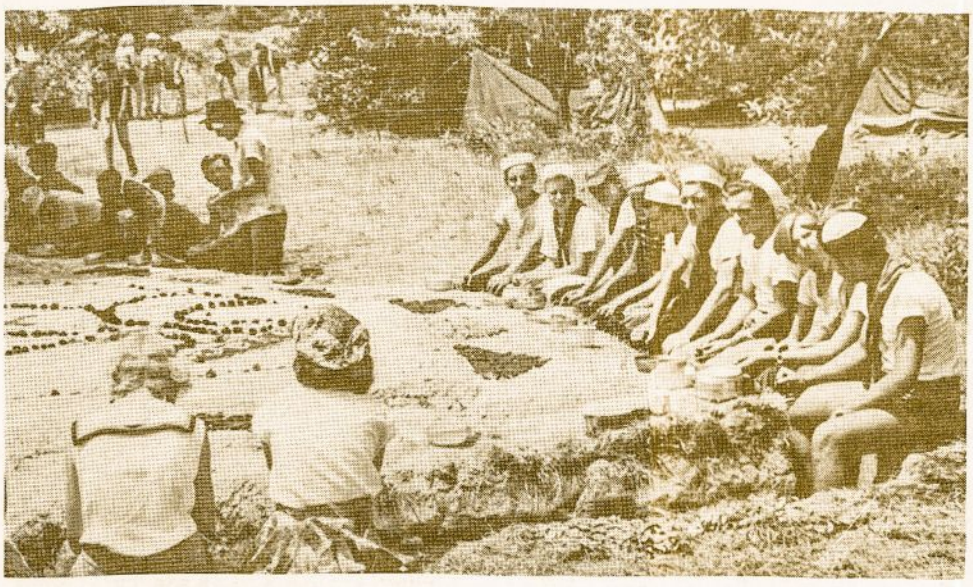

Chicagos stovykloje 1952. Nuotr. ps.B. Juodelio

"Kas ten taip pyksta? A, tai Gegutės, jos negali sau dovanoti, kad vakar įvykusiam 25 dainų konkurse jos tik per 1/4 taško užleido voverėm pirmą vietą. Gaila, bet sekančiais metais jos pasistengs laimėti", pagalvojo saulutė ir, sutelkus visus savo spindulius, prislinko prie vadovių kabinos. Didžiausios miegalės. Jos vis dar tebegyveno sapnų karalystėje. Neilgai truko jas žadinti,- pajutusi stiprų spinduliuką judinant blakstienas, greit pašoko ir, nusitvėrus švilpuką, išskubėjo seniai atsibudusių sesių žadinti.

Ką dabar per visą dieną saulutė matė, nemokėtų ji niekad visko papasakoti. Visas stovyklos rajonas knibždėte knibždėjo mažų ir didelių sesyčių; sunku buvo spėti visus spindulėlius išsiuntinėti ant 33 skaučių. Pradžioje jos sportavo, paskui tvarkė savo mažus kambarėlius. Vienas spindulėlis net susijuokė, kai pamatė Palmirą, mažąją Kregždutę, nešant šluotą tris kart už save didesnę.

"Greit švaros komisija ateis!" sušuko Audronė, bėgdama į Gegučių namukus, "oi, oi, mano lova dar nepaklota".

"O mano plaukai nesušukuoti", atsiliepė Dalia.

Taip jos bėgo, skubėjo, kol švilpukas sukvietė švarias, uniformuotas seses prie rytinio susikaupimo. Dabar dangaus karalienė paliepė sustoti visiems debesėliams ėjus, kad tik galėtų išgirsti Baltijos dukrelių iš jų jaunų širdelių plaukiančius maldos ir himno žodžius ir stebėti pamažu kylančią trispalvę į padanges. Laimingiausias momentas saulutės, ji niekad šitoj vietoj neregėjo tiek daug mažų mergaičių, kurios taip gražiai mokėjo atitrūkti nuo linksmo judraus stovyklos gyvenimo ir susikaupti.

Pusryčiai. Tai maloniausias dalykas išalkusiom sesytėm. Daug raginti Bičių ir Voverių nereikėjo, viskas stebūklingai nuo stalo dingdavo. Prie Kregždžių stalo reikalai šiek tiek blogiau ėjo; matyt, jų mamytės skaniau virė. Spindulėliui apšvietusiam valgančias seses labai skaudu pasidarė, bet nusiramino tikėdamas, kad dar viena savaitė gryno oro sukels apetitą. Netrukus pasigirdo daina:

Tas puodas, tas puodas,
Kaip žiūri vis juodas
Ir vis nesiduoda oi, oi ...

Iš amerikiečių skaučių stovyklos turėjo atsirast lietuviška. Daug darbo ir meilės buvo įausta į lietuviškos juostos raštus, kurie pavakare jau puošė kabinų pakraščius. Gedimino pilis, apaugusi samanomis, išdidžiai laikė vėliavą, balti akmenėliai ir smėlis surado savo paskirtį ir vietą. Du beržo kamienai, sudarę kryžių, priminė lietuviškos sodybos dalį, apie kurį žydėjo samaninės tulpės ir baltų akmenėlių tvorelė. Prieš pat vėliavos stiebą stovėjo aukuras, kuriame vakarais degdavo ugnelė, o iš kraštų paukš-

MIELAS AIDUŽI,

Labutis!

Štai, kartą ir aš pas Tave. Juk pažįsti mane - savo jaunesnįjį brolį... Tu aplankai mane kas mėnuo. Kiekvieną kartą laukiu Tavęs su nekantrumu. Tu visuomet esi šaunus ir puošnus. Tavo pirmoji mintis visuomet būna apie kitus, o tik antroji - apie save ...

Bet visuomet Tu atrodai pavargęs, Tavo veidą kiekvieną kartą dengia vis tamsesnis šešėlis, Tavo šypsena kas kartą darosi liūdnesnė. Galop iš Tavo lūpų tyliai išsiveržia skundas. Tu savųjų apleistas ... našlaitis ... Sužeistos širdies skundas ... Jis kiekvieną kartą sukrečia mane iki sielos gelmių ... Bet aš toks pat bedalis ir našlaitis kaip ir Tu. Gal dar vargingesnis?..

Mielas Aiduži, ir be Tavo žodžių suprantu Tave ir žinau Tavo širdies skausmą. Žinau Tavo vargus ir rūpesčius ...

Žinau pirmuosius Tavo žingsnius 1923 metais, Tavo krykštavimus vaikystės ir jaunystės džiaugsmą...

Žinau klaikų Tavo kelią 1940 metais: tas baisias šiaurės audras ir rytų pūgas, kurios užpūstė Tavo gimtinės kelius bei takelius ir sustingdė Tavo gyslose kraują ...

Šiltesnis pietų vėjelis atšildė sušalusią Tavo krūtinę. Bet tremties kelias - grubus, o tremtinio dalis - sunki. Žinau ir tai ...

Žinau vargingus Tavo žingsnius laisvoje - bet svetimoje - šalyje ...

Pažįstu Tavo širdies skausmą. Sužeistos širdies skausmą ... Kada Tu, kupinas broliškos meilės, nori ateiti pas savo brolius ir seses, nori šaltą jų krūtinę atgaivinti savo meile, nori juos paguosti bei suraminti, nori juose vėl sužadinti viltį tikėti šviesesne ateitimi, nori visuomet būti su jais, nori jiems padėti budėti Dievo, Tėvynės ir Artimo Sargyboje, - jie pasislepia, kad jų nerastum, o jei juos randi ir beldies į jų duris, jie neatidaro jų, arba visai negirdi Tavo beldimosi. Pasitaiko ir taip, kad, atidarę duris, Tave pavaro šalin ... Taip, tai yra didžiausias širdies sužeidimas. Tavo broliška meilė yra ne tik kad atmetama, bet dargi pasijuokiama iš jos. Juo skaudžiau, kad tai ne priešų, bet Tavo brolių bei sesių pajuoka...

Taip, mielas Aiduži, tai visa žinau ir pažįstu ...

Nors silpnos mano jėgos, bet stengiuos, kiek galiu, Tau padėti. Stengiuos, kad tie, kurie Tavęs nepažįsta - pažintų, o kurie pažįsta - pamiltų. Stengiuos pralaužti pirmuosius ledus ten, kur Tu negali pasiekti - kur visa sukaustė bejausmiai abejingumo ledai ...

Dabar artėjant naujiems metams, aplankau Tave, mielas Aiduži. Bet aplankau ne visai tuščiomis rankomis. Taigi, teikis priimti ištiestą Tavo jaunesniojo brolio pagalbos ranką, nors ji ir silpnutė yra.

Štai, Tau, mielas Aiduži, - Tavo "septynių mylių batams", - dešimtinė ir priedo - penkios prenumeratos 1953 metams:

trys - "Aušros" tunto broliams-sesėms Diepholze, viena - broliui-sesei Vokietijoje ir viena - man.

Lankyk mus, mielas Aiduži!

Tad, mielas Aiduži, spaudžiu kairę ir linkiu ištvermės bei sekmės Dievo, Tėvynės, Artimo ir Skautijos Tarnyboje! Budžiu! ir Iki pasimatymo Chicagoje!

Tavo SKAUTIJOS TAKAS
Pr.sk.v.v.sl.sj. J. Gilun

---

tyčių ir skaučių ženklai liūdijo dvi draugoves stovyklaujant. Kas įdomiausia, kad stovykla turėjo mažųjų. Ten buvo galima rast, ko tik Kirbynės miškas ar ežeras turėjo. Lietuviškas kadugys badė visus, kurie tik artinosi prie jo, ir vargšė dielė mažoj stiklinėj stengėsi išlįsti į laisvę ir atkeršyti savo "geradarei".

"Ryt svečių lankymo diena!" skambėjo visa stovykla. Šluotos, grėbliai, plaktukai, viskas sudarė darnų skambesį lauke. Kad tik oras būtų geras, maldaute maldavo visų akys baimingai žvilgčiodamos į besileidžiančią saulę, o ji patenkinta šypsojos, kad nuo jos priklausys pasisekimas visų laukiamos dienos.

Kai vakare, išsisėmusios sesytės nuėjo atsigulti, ilgai draugininkei nereikėjo prašyti, kad užmigtų, pačios akys merkėsi ir svajojo nors sapne pagyventi su išsiilgtom mamytėm.

Sesė Katytė V.K. (Boston)

Ernie Pyle

Tolimas kelias namo

Joks kitas rašytas dalykėlis II Pasaulinio karo metu man nepaliko tokio gilaus įspūdžio, kaip šis jaudinantis Ernie Pyle pasakojimas.

Generolas Dwight D. Eisenhower

Mūsų Šiaurės Afrikos dykumų aerodrome buvo vėlus pavakarys. Propelerių sukelti dulkių debesys dengė žemę. Buvo metas lėktuvams, atlikusiems savo uždavinius, grįžti namo, ir jie grįžo vienas po kito - didelės skraidančios tvirtovės ir stiprūs maži naikintuvai. Niekas į tai dėmesio nekreipė, nes tai buvo kasdieniškas vaizdas.

Galų gale visi lėktuvai jau buvo grįžę - išskyrus vieną. Grįžusieji pasakojo, kad viena tvirtovė dingusi. Ji atsiliko ir pradėjo žemėti vos praskridus taikinį. Iš paskutinio pranešimo buvo aišku, kad lėktuvas negalėjo išsilaikyti ore ilgiau kaip 5 minutes. Nuo to laiko jau praėjo ištisos valandos. Lėktuvas buvo žuvęs.

Lėktuvo įgulą sudarė dešimts vyrų. Nuotaika buvo lyg kapuose. Mes šį vakarą jau buvome matę mirtį, nes teko su kitais stovėti po viena iš didžiųjų tvirtovių, kai negyvas pilotas buvo iškeltas pro atsargines duris, galva žemyn.

Įgulos veidai buvo paniūrę, ir vienas vyrų rankose laikė krauju aptiškusią odinę kepurę. Piloto rankos buvo visiškai baltos. Mes jį visi gerai pažinojome. Jis buvo toks jaunas, prieš keletą valandų. Karas įžengė į mūsų tarpą, ir mes tai giliai pajutome.

Keliese užlipome į stebėjimo bokštą. Ten lipdavome kiekvieną vakarą pasigrožėti saulėlydžiu ir stebėti vokiečių bombonešius, kurie dažnai sutemoje atskrisdavo daužyti mūsų aerodromo.

Saulėlydžiai dykumoje yra tiesiog kažkas nepaprasto: dangus ir debesys spindi nepaprastu grožiu, o horizonte - tamsūs kalnynai ir palmių siluetai.

Taip besigrožint vaizdu, pradėjo temti. Visas aerodromas skendėjo tylioje ramybėje, kuri paprastai užstodavo tik prieš pat sutemą. Vyrai tyliai kalbėjosi apie žuvusį pilotą ir dingusią tvirtovę.

Staiga kažkas švystelėjo. Toli prieblandą perskrodė raudona raketos šviesa ir, padariusi lanką tamsiame kalnų fone, nukrito žemėn. Nieko čia kito negalėjo būti! Dešimts žuvusių vyrų grįžta namo!

Karininkas, pribėgęs prie bokšto atramos, iššovė dangun žalia raketą. Pamatėme mažą juodą tašką. Tai buvo lėktuvas. Jis atrodė taip žemai, beveik ant žemės. Mes tiesiog jautėme, kad jis vos bepajuda ir tik vos vos besilaiko ore. Sužalotas ir vienišas, dviem valandomis nuo kitų atsilikęs, jis yrėsi namo.

Mes bokšte pajutome kažką arti žmogiškos meilės tai ištikimai sužalotai mašinai. Stovėjome įtemptai stebėdami, rodosi, visais savo nervais ją į save tempdami. Manau, kad ir fotografijoje būtume atrodę šiek tiek į kairę pasvirę. Nė vienas iš mūsų negalvojome, kad lėktuvui pavyks laimingai nutūpti. Stebėjome tik patį skridimą - tokį lėtą, kad net baisu ...

Lėktuvas pasiekė aerodromo pakraštį būdamas tame pačiame kvapą užimančiame aukštyje. Laimingai praslydo pro žemėje išrikiuotas mašinas, rodos, ieškodamas lėktuvų tako. Dar keletas šimtų jardų. Argi tai būtų galima? Argi? Argi ištiesų galima?

Praslydę pro paskutinį lėktuvą, jie jau buvo virš tako. Kai lėktuvas leidosi žemyn, mes visi tame dideliame lauke pasijutome bejėgiais ir jautėme savo širdžių dūžius.

Štai ką jie papasakojo. Tripolio aerodromą, kuris buvo jų taikiniu, stipriai gynė naikintuvai ir priešlėktuvinė artilerija. Jų tvirtovė buvo kliudyta vos suspėjusi išmesti

savo bombų krovinį. Staiga vienas motoras sustojo. Po keletos sekundžių sustojo ir to pačio sparno antrasis... Kai viena motoru pora nustoja veikusi, padėtis būna be jokios vilties.

Tvirtovė nusmuko žemyn atsiskirdama nuo savo grupės. Tokius atsilikusius bombonešius vokiečių naikintuvai puldavo kaip vanagai.

Mūsų naikintuvai gynė atsilikusią tvirtovę tiek ilgai, kiek buvo galima, bet pagaliau paliko ją viena, nes baigėsi kuras. Laimingu sutapimu ir priešo naikintuvų spiečius pasuko namo, nes ir jiems pristigo kuro.

Apie 60 mylių nuo Tripolio,tvirtovę puolė pavienis vokiečių naikintuvas. Jo ugnis padarė didelės žalos, bet ir jis, galų gale pritrukęs šaudmenų, nunėrė savo keliu.

Mūsų vyrai liko su savo rūpesčiais. Du motorai neveikė, didžiausia patrankų dalis sunaikinta ir dar 400 mylių iki namų ... Radio aparatas nebeveikė. Jie žemėjo 500 pėdų per minutę.

Pilotas susikvietė įgulą. Ar jie nori gelbėtis parašiutais? Visų buvo vieningas atsakymas - likti lėktuve kol jis dar ore.

Tvirtovė buvo praradusi pusiausvyrą ir slinko pasibaisėtinu kampu. Galų gale jiems pavyko išlyginti lėktuvą taip, kad jis liovėsi žemėjęs. Tuo metu jis jau buvo nusmukęs iki 900 pėdų, ir kalnų siena užstojo jam kelią namo. Ilgą laiką jie skrido lygiagrečiai kalnams tiesiog stebūklingu būdu kopdami aukštyn. Taip pavyko pasiekti 1500 pėdųaukštį

Žemiausia tarpukalnė buvo 1600 pėdų, bet jie prasmuko būdami 1500 pėdų aukštyje.

"Mes kalnų neperskridome", pasakojo pilotas, "mes juos kiaurai perskrodėme".

Ir navigatorius tęsė: "Jei būčiau buvęs ant sparno galo, būčiau galėjęs paliesti ranka žemę".

Pilotas visą laiką drebėjo iš baimės, kad sugedusių motorų sparnas nenusmuktų įvesdamas lėktuvą suktukan. Nelaimę didino į akis pučiąs vėjas. Gazolino rodyklė smuko visą laiką žemyn.

Pagaliau navigatorius pranešė, kad iki namų telikę 40 mylių. Temstant smėlio debesyse paskendusioje milžiniškoje dykumoje nieko nebuvo galima įžiūrėti. Visos oazės atrodė vienodos. Vis dėlto jie pajuto esą netoli nuo namų. Raudona raketa buvo iššauta, po kurios, minutei praslinkus, nušvito mūsiškė žalioji - pats gražiausias vaizdas, kurį įgula buvo bet kada mačiusi.

Pasiekę žemę, jie leido lėktuvui riedėti, nes stabdžiai nebeveikė. Baigdama savo istorinį žygį, didžioji tvirtovė penkis kartus apsisuko aplink ir, nuriedėjusi dar 50 jardų atgal, sustojo.

Vienas gazolino tankas buvo tuščias, o antrame buvo belikę tik 20 galionų.

Visiškai sutemo. Dar penkios minutės ir jie nebūtų suradę aerodromo. Sunku tikėti, kad taip sužalotas lėktuvas būtų galėjęs išsilaikyti keturias su puse valandos ore viena pora motorų. Kiekvienas pilotas juk pasakys, kad tai neįmanoma.

Tą vakarą pakėlėme taures už laimingą draugų grįžimą, bet "Thunderbird" pilotas mus pataisė sušukdamas: "Už tą prakeiktai gerą lėktuvą!" Ir visi įgulos nariai pakėlę taures pakartojo : "Už tą prakeiktai gerą lėktuvą!" Suliet. S.K.

Žaidimas

LAZDŲ KOMPASAS. Žaidėjų skaičius: 8. Amžius: per 12 m. Žaidimo vieta: aikštelė ar salė. Įrankiai: 8 skautiškos lazdos.

Štai geras būdas išmokyti skautus pagrindinių kompaso krypčių. 8 skautiškos lazdos dedamos žvaigžde ant žemės. Viena jų rodo į šiaurę. Po vieną skautą sustoja kiekvienos lazdos gale - jie turi atitinkamus vietos pavadinimus: šiaurės vakarai, pietų rytai ir t.t. Skiltininkas pašaukia kokias dvi kryptis - stovintieji šiomis kryptimis skautai turi pasikeisti vietomis. Tas, kas apleidžia savo vietą neiššauktas, kas apsirinka ar tik susvyruoja, nustoja 1 taško; tas, kas nustoja 3-jų taškų, išeina iš žaidimo. Keičiant vietas, negalima pereiti per lazdas, reikia aplenkti ratu sustojusius skautus. Žaidimas trunka paskirtą laiką arba kol lieka tik vienas žaidėjas. Jei žaidžiama kambary, lazdas galima pakeisti kreida pažymėtomis ant grindų linijomis.

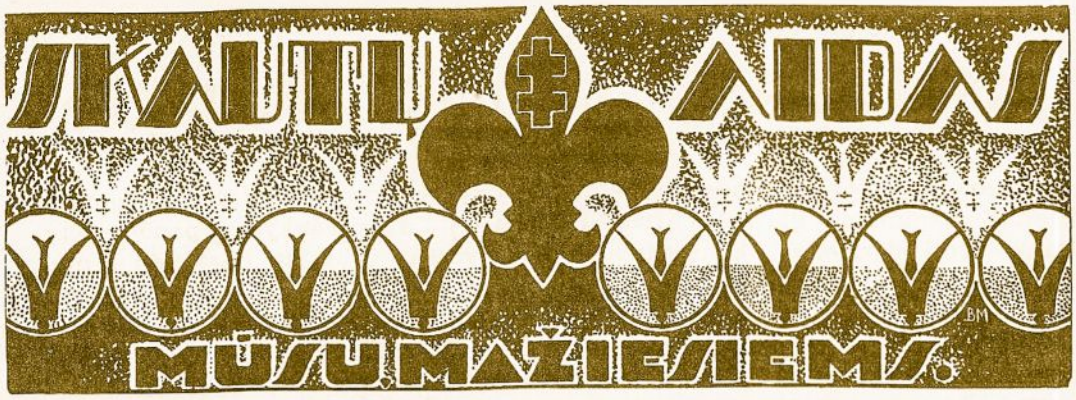

GERAS DARBAS

- Juozuk, tavo rankovė praplyšus!

- Juozuk, tavo batai kiauri!

- Juozuk, žiūrėk, plunksna sulaužyta!

O jis tyliai sėdėdavo įkniaubęs veidą į rankas, nieko neatsakydavo į draugų pašaipas. Jo tėvas buvo darbininkas, todėl žiemai atėjus visai mažai uždirbdavo, nors turėjo išmaitint sergančią žmoną ir tris vaikus. Jų vyriausias, t.y. Juozukas, ateidavo į mokyklą apiplyšęs, išbalęs.

Kai mūsų mokykloje įsikūrė skautai ir susidarė net trys skiltys: žvirblių, žirgų ir juodvarnių, įsirašė ir Juozukas. Vieną dieną po pamokų grįždami namo, visi mokyklos berniukai nuėjo prie upės čiuožti. Juozukas buvo kartu su jais, bet ant ledo nėjo. Jo batai menki. Jeigu suplyš, kas pataisys? Niekas. Tėvas neturi pinigų, o jis pats pataisyti nemoka. Ne, geriau pasižiūrės, kaip draugai čiuožia, Neatsargus Balių Ignas čiuožė upės viduriu. Juozukas nusigando.

- Juk jis gali įkristi, - galvojo.

Staiga upės skardžiuose nuaidėjo išgąstingas klyksmas.

- Gel... gelbėkit!

Ignas įlūžęs skendo. Veltui jo rankos kabinėjosi už aštrių ledo briaunų. Persigandę vaikai išlakstė. Liko tik suakmenėjęs iš išgąsčio Juozukas. Ausyse jam suskambo skiltininko žodžiai:

- Skautas yra pavyzdys kitiems. Skautas padeda savo artimui!

Nė nejuto, kaip paleido iš rankų knygas, kaip nušliaužė ledu prie skęstančio ir ištraukė jį ant ledo. Įtempęs visas savo jėgas, užnešė netekusį sąmonės draugą ant kranto. Paskui, kai pamatė atskubančius, vaikų pakviestus, žmones, pradėjo jiems mosuoti kepure. Atskubėję žmonės, nunešė Igną į namus. Juozukas ramiai susirankiojo knygas ir nuėjo namo.

Rytojaus dieną, per draugovės sueigą, draugininkas prabilo į skautus:

- Skautai! Skautas yra pavyzdys kitiems ir padeda savo artimui nelaimėje. Štai jums pavyzdys skautas Jonikas Juozas. Jis padarė didvyrišką darbą, išgelbėdamas skestantį savo draugą. Taigi, - baigė jis, - aš Joniką Juozą skiriu žvirblių skilties skiltininku. Iš skautų draugovės iždo skiriu jo tėvams penkiasdešimt litų šalpos!

Juozukas tik pakėlė ašarotas akis į mokytojo - draugininko veidą. Daugiau jis nieko nepratarė. E.Č.

Jėzuliukas mėgo žaidimus

Nazaretas buvo paskendęs gėlėse. Žiedų kvapumas gaivino širdis. Paukšteliai sulėkę koncertavo. Skaisti saulutė viliojo visus į lauką. Jėzus dar buvo jaunutis, bet, kaip viso pasaulio vaikučiai,ir Jis mėgo nekaltus žaidimus.

Vieną dieną prisidėjo ir Jėzuliukas drugelio žaisti. Vaikučiai pradžioje nei nepastebėjo, kad su jais esąs Jėzuliukas. Bet vos tik pastebėjo, tuojau Jį apsupo, pareikšdami džiaugsmą, nes visi Jį mylėjo. Ir kaip jo nemylėti, jei Jis buvo geriausias žaidėjas, jų vadas!

Jėzus savo dangiška šypsena nuteikdavo visus,išblaškydavo kiekvieną nusiminimą nepasisekimuose, bešališkai išspręsdamas nesusipratimus bei ginčus.

Kartą žaidė balandėliais padarytais iš molio. Jėzuliukas, paėmęs juos į savo rankytes, papūtė, ir šie virto gyvais ir nuskrido į padangę.

Berniukai begaliniai nustebo. Norėdami parodyti dėkingumą už tokį stebūklą, bėgo Jo pabučiuoti.

Pirmasis atsiklaupęs pabučiavo kojytes dieviškajam vaikučiui. Jėzus į jį pažvelgęs, tarė: "Tu būsi geras pirklys, savo verslu užsipelnysi Dangų".

Antras pabučiavo rankytes. Šiam pranašavo, kad bus geras darbininkas.

Trečias pabučiavo akytes: "Tu būsi dailininkas", - tarė Jėzus.

Ketvirtas pabučiavo širdį. Šiam paskutiniajam Jėzus su pasitenkinimu priminė, kad jis bus kunigu.

T. B. Mikalauskas

SAKALŲ SKILTIES NUOTYKIAI

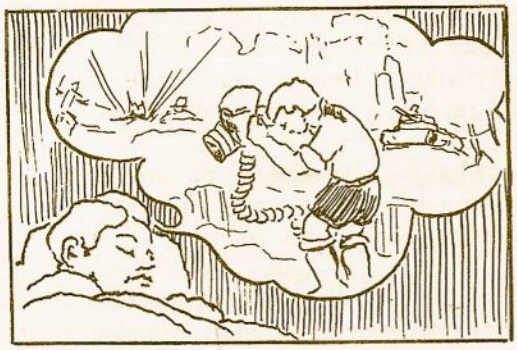

Algis per miegus sapnuoja,
Kad su rusais jis kovoja.
Priešas jau dujas paleido;
Mauna kaukę jis ant veido.

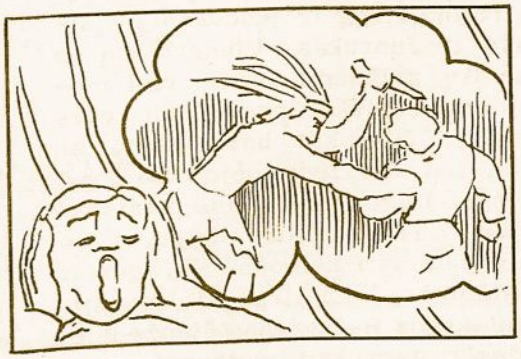

- Broliai! - Vytas kad suriko.
O kas jam gi atsitiko?
Jam indėnas skalpą pjauna
Jis net kvapo neatgauna.

Stovyklos daina

A. Venclausko žodžiai

K. Motgabio muzika

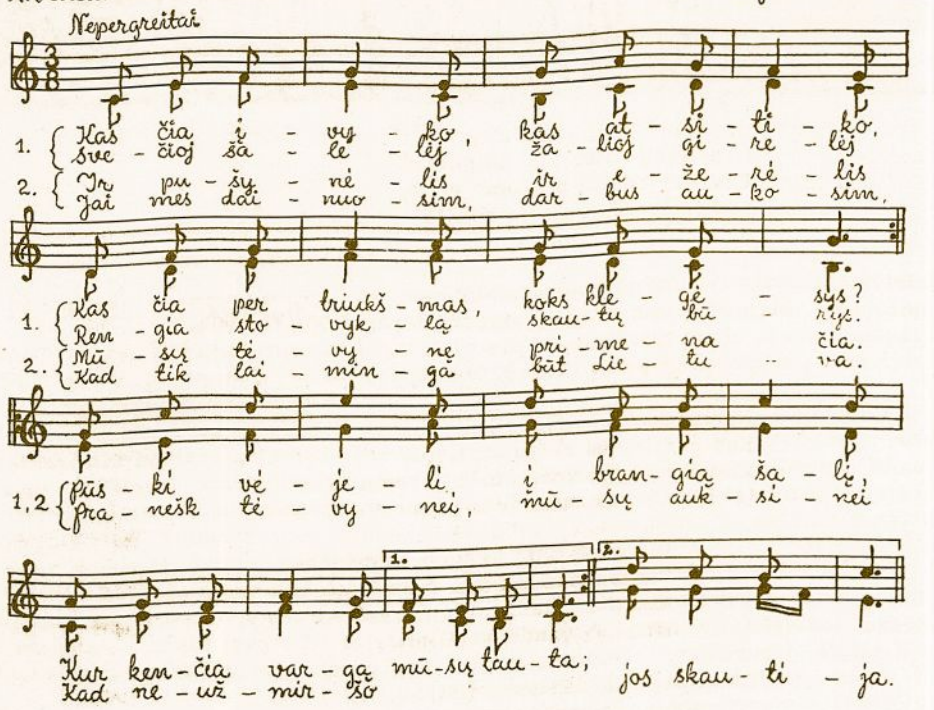

Žodžiai J. Gaižučio
Pieš. V. Bričkaus

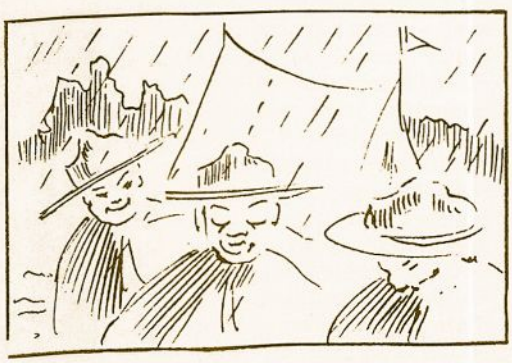

Jau gerokai įdienojus,
Kelias broliai išmiegoję.
Juozas greitai iššvalgys;
Kas nutiko pasakys.

Sakalams tai ne naujiena;
Lietus, vėjai ar audra.
Stovyklautų jie kas dieną,
Jei tik būtų jiems proga.

LIETUVIŲ SKAUTININKIŲ KONFERENCIJAI
1952. X. 18 d.,
Windsore.

Sveikinimas

Jūs nebijokite, kad šniokščia
Tėvynėj baisiai plėšoma giria,
Kad laikrodis sustojo bokšte
Ir saulė teka vakare ...

Užtai jisai sustojo ėjęs,
Kad neskaitytumėt darbų nei žygių valandų,
Kad neužpiltų laisvas vėjas
Įbrėžtų akmeny vardų.

Užtai ir saulė vakare pakyla,
Kad partizanui neštų atgaivos,
Kad širdis jūs sudėtumėt į šventą bylą
Ir ją atverstumėt prie kryžiaus Lietuvos.

Jūs nebijokit, kad per laiko jūras
Vos brenda šviesūs žiburiai,
Kad perlų ieškantis narūnas
Užmigo vandeny giliai.

Jisai pabus ir išsiners į viršų...
Tik būkit pasiruošusios priimt perlus
Iš jo pamėlynavusiųjų pirštų ...
O žiburiai išbris į krantą pamaži,
Kad būtų Jūs' darbų diena graži.

J. Augustaitytė-Vaičiūnienė

Pirmosios Seserijos Skautininkių konferencijos emigracijoje dalyvės su V. S. dr. D. Kesiūnaite ir Vadijos narėmis Windsore, Ont, Kanadoje, spalių mėn. 18 - 19 dienomis.
Nuotr. V. Bacevičiaus.

Skyrių veda s. Č. Senkevičius, gyv. 262 Rusholme Rd., Toronto, Ont., Canada.

PIRMIJOS PASTOGĖJE

* PLSS Tarybos Pirmijos pirmininkas v. s. K. Palčiauskas Pasaulio Lietuvių Skautų Sąjungos Biuletenyje Nr/49 PLSS Tarybos Pirmijos kadencijos baigimo proga, apžvegdamas kelių pastarųjų Tarybos Pirmijos metų veiklą ir atsisveikindamas, rašo: "Ateinantiems į mūsų vietas pra - šau Dievo palaimos išsaugoti mūsų Sąjungą sveiką ir laimingą, tvirtą ir vieningą, gają ir neįveikiamą, jaunuomenės mėgiamą ir mylimą, kad, suskambėjus Laisvės Varpui, būtų kas parneša tyrąją Lietuviškos Skautybės šviesą į mūsų Tėvų Žemę ".

SESERIJOS VADIJOS PASTOGĖJE

* Skaučių ženklelis Rūtelė yra gaminamas Aušros Vartų tunto Chicagoje. Užsakymus siųsti: s. E. Strikiene, 6749 So Claremont Ave., Chicago 36, Ill., USA.

* VS Pavaduotoja pagal Sąjungos Statutą renkama ta pačia tvarka, kaip ir Vyriausioji Skautininkė. Vyriausiosios Skautininkės Pavaduotojai išrinkti pakviesta komisija: pirm. ps. St. Mockuvienė, narėmis - ps. O. Kazlauskaitė ir s. O. Kavaliauskienė. Seserijos Vadija pasiūlė kandidate v. s. O. Zailskienę, o skautininkių konferencijai dar vieną - s. E. Strikienę. Skautininkės ir vienetų vadovės iki š. m. lapkričio 20 d. gali pasiūlyti dar daugiau kandidačių, gavus jų sutikimą. Po lapkričio 20 d. bus pravesti korespondenciniu būdu rinkimai.

Visais rinkimų reikalais kreiptis į : ps. St. Mockuvienę, 7207 Lockyear Ave., Cleveland 3., Ohio, USA.

* Šiuo metu Skaučių Seserijoje yra virš 1000 skaučių.

* Seserijos Vadija yra numačiusi išleisti knygą "Lietuviškoji Skautybė Vadovėms" ir kviečia atsiliepti visas seses, turinčias kokių sumanymų ar straipsnių numatytam leidiniui.

* Seserijos Vadija Spaudos Skyriui praneša, kad sesė E. Gerdauskaitė (Birutės dr-vė Rochester) surinko 8-nias "Skautų Aido" prenumeratas, nelaukdama vajaus-konkurso paskelbimo ir pateikė medžiagos. Skyriaus vedėja taria jai skautišką ačiū ir stato pavyzdžiu kitom sesėm.

* Š. m. spalių 18-19 d. d. Windsor, Ont., Canada, įvyko pirmoji Lietuvos skautininkių ir vadovių konferencija šiame kontinente. Darbingoje nuotaikoje ir su visomis lietuviškai skautiškomis tradicijomis konferenciją pravedė jos prezidiumas, kurį sudarė Detroito skaučių Gabijos tunto tuntininkė s. K. Kodatienė, Seserijos Spaudos Skyriaus Vedėja ps. A. Balašaitienė ir ps. G. Modestavičienė. Konferencijos dalyvės ypatingai šiltai sutiko prelegentes s. dr. Žilinskienę ir ps. Augustinavičienę, kurių paskaitos sukėlė didelio susidomėjimo. Pirmoji konferencijos diena baigta laužu, po kurio, dalyvaujant visoms skautininkėms v. sl. J. Pečiūrienė davė skautininkės įžodį. Vakarienės metu konferenciją sveikino Windsoro lietuvių parapijos klebonas kun. Dagilis. Gausių sveikinimų konferencija gavo ir iš v. s. Augustaitytės-Vaičiūnienės vietoj sveikinimo progai pritaikytą eilėraštį. Antrą konferencijos dieną vyko pamaldos, atnašautos kun. Dagilio, kuris pasakė suvažiavimui pritaikytą pamokslą, pabrėždamas būtinybę dirbti tėvynės vadavimui. Po pamaldų Windsoro lietuvių bendruomenė konferencijos dalyvėms suruošė pietus.

Apskritai, konferencija sudarė įspūdį, kad naujai persiorganizavusi Seserijos Vadija ypatingai akcentuoja tautinio auklėjimo reikalingumą.

BROLIJOS VADIJOS PASTOGĖJE

* LSB Vadijos leidžiamas 1953 m. kalendorius "Tauta Budi" jau atiduotas spaudai. Jis išeis gruodžio mėn. pradžioje. Kaina 50 ç. Vadija per spaudą ir radiją kreipiasi į lietuviškosios spaudos platintojus, kviesdama juos jau iš anksto siųsti šio kalendoriaus užsakymus, kad būtų žinoma, kiek egzempliorių kuriai kolonijai ekspedijuoti. Būtų gražu, kad ir skautų-čių vienetai patalkininkautų kalendoriaus platinimo darbe. Todėl tuo suinteresuoti skautai talkininkai prašomi susirišti su s. V. Skrinsku, 230 Brunswick Ave., Toronto, Ont., Canada. Kalendoriaus platintojai gauna 20% nuolaidos. Laukiame broliškos talkos.

* VS Krivulė yra siuntinėjama visiems registruotiems skautininkams ir vienetų vadovams. Broliai tuntininkai, vietininkai ir draugininkai yra prašomi dėti pastangų, kad ji pasiektų visus skiltininkus, būrelių ir valčių vadus. Jaunieji vadovai taip pat turi būti informuoti apie Vadijos darbą, planus ir rūpesčius.

* Pirmieji sumokėję Krivulės mokestį ($ 1.00) yra ps. Dr. J. Gimbutas ir ps. L. Grinius (JAV).

* Broli vadove, pakeitęs adresą, tuojau pranešk Vadijos Reikalų Vedėjui ps. V. Morkūnui adresu: 545 Indian Rd., Toronto, Ont.

* s. Zigmui Paulioniui iš pareigų pasitraukus, naujuoju Brolijos Ūkio Skyriaus vedėju paskirtas ps. Pr. Čeponis: 116 St. John's Rd., Toronto, Ont.

* Skautų Skyriaus Vedėju paskirtas v.s. Vincas Kizlaitis: 1359 East 91 St., Cleveland, Ohio, USA.

* „Amerikos Balso" redaktorius jūr. s. P. Labanauskas sveikina VS-ką, linkėdamas kloties ir pranešdamas, kad žinia apie naujojo VS išrinkimą keletą kartų buvo transliuota į Lietuvą. Ta pačia proga jis rašo: "Visa eilė skautų Kanadoje, JAV, Australijoje, Brazilijoje ir kitur klauso "Amerikos Balso" ir mums apie tai parašo. Tai tikras ryšys tremtyje. Kviečiame ir kitus brolius atsiliepti iš kitų kraštu". Rašyti adresu: Mr. P. Labanauskas, Lithuanian American Information Center, 233 Broadway, New York 7, N.Y., USA. "Amerikos Balsas" kalba dabar į Lietuvą net 8 kartus į dieną.

* "Argentinos Lietuvių Balso" redaktorius per Pietų Amerikos SKS narius praneša, jog mielai talpinsiąs visas žinias, liečiančias skautus. Argentinoje esą daug gražaus lietuvių jaunimo ir Buenos Aires skautų-čių, kuriems vadovauja sj. V. Lesniauskas ir sj. R. Jospaitis.

KANADOS RAJONAS

Toronto, Ont.

* Š.m. lapkričio 2 d. visame pasaulyje įvyko Visuotina Skaučių Seserijos sueiga. Toronto skaučių Šatrijos tuntas, kaip tos didžiulės sueigos mažytė dalyvių dalelė, mintimis jungdamasi su visame pasaulyje išblaškyta Seserijos šeima, susirinko tuoj po paskutiniųjų pamaldų parapijos salėje, prieš tai savo atskirose iškilmingose mišiose pasimeldę. Sueiga pravesta rimties ir susikaupimo ženkle. Po vėliavos įnešimo sugiedotas Tautos himnas ir Marija, Marija. Tuntininkė s. St. Šileikytė trumpai apibūdino sueigos prasmę ir perskaitė Vyriausios Skautininkės sveikinimą. Po to ps. D. Zubrickaitė skaitė jautrią ir giliai prasmingą Seserijos Tautinio Auklėjimo Vadovės s. dr. M. Žilinskienės kalbą. Visi skaitymai buvo perpinti patriotinių eilėraščių ir dainų posmeliais. Sueiga baigta garbingu visų sesių pasižadėjimu dirbti Motinai Lietuvai, kuri viena esanti didžiausia laimė ir džiaugsmas.

* Med. dr. J. Yčas, šį pavasarį sėkmingai išlaikęs nustatytus egzaminus, pradėjo verstis gydytojo praktika. Dr. J. Yčas yra studentų skautų Korp! "Vytis" filisteris. Jam linkime geriausios sėkmės.

* Š.m. spalių 5 d. lietuvių parapijos salėje "Sk.A." administracija suruošė smagią skautišką arbatėlę, kurios pelnas paskirtas "Sk. Aidui"

JAV RAJONAS

Chicago, Ill.

* Chicagos skautininkų ramovės sueigoje s. Z. Juškevičienė pranešė, kad jau spausdinami meniškai paruošti laiškinio popieriaus komplektai. Juos parduodant, bus renkamos lėšos fondui lietuviškajai skautybei ugdyti.

* Rugsėjo pabaigoje tėvų jėzuitų namuose buvo iškilminga metinė Chicagos Skautininkų-ių Ramovės sueiga. Ši ramovė našiai veikia jau 3-čius metus. Sueiga pradėta Šv. Mišiomis, kurias atnašavo ir pasakė pamokslą s.kun. J. Vaišnys, S.J.

Sueigos garbės prezidiuman Ramovės seniūnijos pirm. s. Dr. M. Kuršaitė-Budrienė pakvietė v.s. dr. J. Vaišnorą, MIC, s.kun. J. Vaišnį, S.J., v.s. O. Zailskienę, v.s. K. Palčiauską, s.A. Platerį ir s. Ed. Korzoną.

PLSS-gos Tarybos Pirmijos pirm. v.s. K. Palčiauskas pasveikino Pirmijos vardu sueigą ir skaitė pašnekėsį apie skautininkų pareigas. Prelegentui už jo ilgametį ir nepavargstamą darbą Lietuvos Skautų S-gos Tarybos Pirmijoje buvo įteikta dovana - Lietuvių Poezijos Antologija su atitinkamu įrašu, po kuriuo pasirašė visi 40 sueigos dalyvių.

Sueigai prašant, Ramovės seniūnija su pirm. s. dr. M. Budriene sutiko likti pareigose ir sekančiam kadencijos laikui.

* Paskutinėje Ramovės sueigoje Chicagos skautininkai-ės, s. Serapino paskatinti, nutarė remti Vasario 16-sios gimnaziją ir išlaikyti vieną jos mokinį. Ten pat buvo sudėti pirmojo įnašo pinigai, kurie dabar jau yra pakeliui į Diepholzą.

Tačiau vieno mokinio išlaikymu nepasitenkinta. Chicagos skautininkų ramovė ryžosi sutelktinėmis jėgomis remti Vasario 16-sios gimnaziją. Tam tikslui sklandžiau atsiekti sudarytas organizacinis komitetas iš v.s. M. Jurkšo, v.s. O. Zailskienės ir ps. A. Valatkaičio.

* v.s. M. Jurkšas, gyv. 1441 So. 49 Ave., Cicero 50, Ill., jau kuris laikas energingai tvarko siuntinių ir lėšų siuntimą Diepholzan, Vokietijoj. ps. A. Valatkaitis per spaudą nuolatos primena skautams ir lietuviškajai visuomenei apie šios šalpos svarbą. Ramovė įgaliojo šį org. komitetą kviesti bendron talkon vietos lietuviškas organizacijas ir paskirus visuomenės veikėjus. Pasilikusių Vokietijoje šalpa ir rėmimas neturi užgulti kelių pasiryžėlių pečius, bet visi geros valios lietuviai kviečiami talkon.

* Jūrų skautų laive yra sudaryta trečioji valtis, pavadinta "Delfinų" vardu. Valtininko pareigas eiti paskirtas A. Krikštolaitis, vairininko - R. Rapšys.

* Rugsėjo 8 d., Tautos šv. proga, skautai vyčiai buvo suruošę iškylą į Ryans Woods, kur konkurso keliu buvo pravesti pat. laipsnių egzaminai bei kiti praktiški darbai ir žaidimai. Iškyloje dalyvavo ne tik s. vyčiai, bet ir visi Chicagos skautai. Konkursą laimėjo kpt. M. Kukučio laivo jūros skautai, kuriems ta proga buvo įteikta dovana.

* Mūsų jūrų skautai kartą per savaitę su broliais amerikiečiais atlieka tolimesnių distancijų irklavimą Michigano ežere.

B.U.

* Š.m. spalių mėn. pradžioje įvyko iškilmingas jūrų skautų įžodis, atliktas vidurnaktį, pagal jūrų skautų tradicijas. Įžodį davė 4 jūrų skautai kandidatai. Iškilmėse dalyvavo taip pat ir vienas iš "svetimųjų" svečių - prit. sk. v.v. sl. sj. J. Gilūnas, įteikęs simbolines dovanas davusiems įžodį.

* Š.m. spalių mėn. 11 d. Lietuvių Auditorijoj įvyko didžiulis jūrų skautų šokių vakaras, sutraukęs ypatingai daug publikos. Salė buvo meniškai dekoruota: burinis pastatas, Klaipėdos švyturio modelis bei jūriniais motyvais dekoruota siena. Grojant B. Pakšto kapelai ir švyturiui mėtant švelnias šviesas, visi praleido vakarą puikioj jūriniai-lietuviškoj nuotaikoj. Pertraukų metu prie mikrofono buvo atliekami juokingi pasirodymai, o brolis K. Miliūnas taip puikiai pašoko jūreiviškus šokius, kad publikos plojimais buvo priverstas antrą kartą pasirodyti scenoje.

* Prieš kurį laiką įsteigtas burlaiviui įsigyti fondas šiuo metu savo veiklą pagyvino. Palaipsniui gaunama vis daugiau finansinės paramos laivo pirkimui. Norima įsigyti didelis apie $ 1.500 vertės burlaivis. R.R.

* Chicagos ir Cicero skautai-ės kalėdiniams siuntiniams Vokietijoje esantiems ligonims jau surinko per $ 700 aukų. Jau paruošti 100 siuntinių išsiuntimui. Tuo tarpu pagal turimus šelpiamųjų sąrašus dar trūksta siuntinių. Skautai laukia daugiau aukų iš gerųjų lietuvių, kad galėtų suteikti džiaugsmo visiems ligoniams per Kalėdas

* Studentės skautės ir vytiečiai spalių 26 d. iškilmingai atšventė Chicagoje 28-tąsias ASS metines. Šventėje dalyvavo

Sese, Broli, didysis „Sk. Aido" vajus prasidėjo. Visi į talką!

Korp! "Vytis" garbės narys s. prof. S. Kolupaila, mecenatas p. J. Bačiūnas, tėvas Raibužis S.J., s. O. Zailskienė, v. s. K. Palčiauskas. Sulaukta daug gražių sveikinimų iš skautų ir kitų studentų organizacijų. SKS

* Spalių 4 d. Chicagos Šv. Kryžiaus bažnyčioje susituokė v. sl. Juozas Šalčiūnas su psl. Eleonora Lenkauskaite. Daug laimės ir sėkmingo skautavimo naujai lietuviškai šeimai!

Cicero, Ill.

* Spalių 5 d. Cicero skautai ir skautės parapijos salėje turėjo jaukų pobūvį, į kurį atsilankė daug svečių.

Cleveland, Ohio.

* Š. m. spalių mėn. 19 d. į Clevelandą atvyko J.E. Vyskupas Brizgys naujos lietuviškos bažnyčios atidarymo proga. Geležinkelio stotyje vysk. Brizgys buvo pasitiktas lietuviškų organizacijų atstovų. Clevelando skaučių Neringos tunto tuntininkė s. Gulbinienė pasakė turiningą sveikinimo kalbą. Iškilminguose vysk. Brizgiui pagerbti pietuose s. Mockuvienė atstovavo PLS Seserijos Vadiją.

* Š. m. spalių mėn. 26 d. Clevelande įvyko jubiliejinis mūsų didžiosios menininkės Vincės Jonuškaitės-Zaunienės koncertas. Jubiliatė yra Lietuvos Skaučių Akademinio Sąjūdžio garbės narė, todėl Clevelando skautės akademikės nutarė savo garbės narę atitinkamai pagerbti, juo labiau, kad tai sutapo su LS Akademinio Sąjūdžio įkūrimo sukaktimi. Ta proga akademikės suruošė iškilmingą sueigą, kurios metu p. V. Jonuškaitė-Zaunienė buvo apdovanota gelėmis ir sveikinta visų Clevelando skautiškų vienetų vadovų bei Seserijos atstovių. Sueigos metu s. A. Augustinavičienė įdomiai kalbėjo tema "Akademikių uždaviniai išeivijoje". Sueigoje be akademikių dalyvavo gausus būrys svečių. Po sueigos buvo jaukios vaišės, kurių metu akademikės turėjo progos su taip brangia viešnia pabendrauti. A.B.

Boston, Mass.

* Spalių 11 d. pas ps. E. Gimbutienę buvo Bostono skautininkų-kių ramovės sueiga, kurioje aptarti skautiški reikalai ir iškelta mintis šelpti vieną Diepholzo gimnazijos mokinį. Po savaitės pas sj. V. Černių buvo Bostono ASS skyriaus sueiga. Korp! "Vytis" filisteris dr. J. Gimbutas skaitė pašnekėsį senųjų ir buvusių skautų organizavimo bei veiklos tema, kuri sukėlė įdomias ir gyvas diskusijas. Vytiečiai ir studentai skautai prisidėjo prie Diepholzo gimnazijos mokiniui remti skautiškojo būrelio talkos. Sueigai baigiantis V. Černius parodė epidiaskopu puikias spalvotas nuotraukas iš Bostono skautų Rambyno stovyklos ir iškylų kalnuose.

* Kolumbo šventės proga Bostono skautų Lapinų būrelis turėjo 2-jų dienų iškylą prie Winton ežerėlio - Camp Kirby, West Townsend, Mass. Dalyvavo 9 skautai. Rudens gamtoje turėta malonių akimirkų žygyje su kliūtimis apylinkės kalvose, pastatytas plaustas ir persikelta ežero salon, taip pat įrengtas signalinis bokštas. Vakare prie rusenančio židinio diskutuota ideologinėmis temomis ir gyventa laužo nuotaika. Iškylai vadovavo v. sl. A. Banevičius. Lapinai broliškai dėkoja vytiečiams V. Černiui ir D. Veitui už smagią ir greitą kelionę iškylos vieton. SKS

* Paskutinėje Bostono kęstutėnų sueigoje draugininkas v. sl. A. Banevičius iškilmingai įteikė darbščiam sl. Česlovui Kiliuliui Pažangumo Ženklą, kuriuo jis buvo apdovanotas Šv. Jurgio šventės proga.

* Nuo spalių mėn. pradžios kęstutėnų draugininko pareigas perėmė v. sl. Vytautas Černius, 21 Market St., Cambridge, Mass. O buvęs draugininkas v. sl. Algis Banevičius vadovauja Lapinų būreliui, kuriam priklauso paaugesni Bostono vietininkijos skautai. Lapinai iki ateinančio pavasario yra sudarę lavinimosi pašnekėsių planą, pritaikytą skauto vyčio egzaminams pasiruošti. Iki šiol Lapinams pašnekėsius skaitė s. I. Končius ir sk. v. v. sl. P. Bliumas.

* v. s. A. Banevičius šiomis dienomis persikėlė į naują butą: 257 "E' St., So. Boston, Mass.

Los Angeles, Cal.

* 1951 m. padidėjus Los Angeles lietuvių kolonijai, sutelkusiai ir daugiau jaunimo, ps. V. Pažiūros iniciatyva, remiant kitiems skautų vadams, lapkričio 1 d. buvo sušaukta pirmoji skautų-čių sueiga, ir nuo to laiko Los Angeles kolonijoj skautiškasis veikimas buvo gana gyvas ir judrus. Iš pradžių buvo įsteigtos atskiros brolių ir sesių vietininkijos, tik vėliau, išvykus sesių vadovei v. sl. M. Truškauskaitei, sudaryta mišri viet-ja, kokia ir šiandien

ten veikia. Būdinga, kad pradžioje susibūrę skautai vyčiai kandidatai, vadovaujant v.sl.St.Makarevičiui, vėliau su savo vadu pasuko į jūrą, ir būrelis tapo valtimi, pasirinkusia Baltijos vardą. Kaip jau buvo skelbta, viet-ja š.m. liepos 4-6 d.d. Lake Arrowhead pušyne gražiai stovyklavo. Viet-jai vadovauja ps.V. Pažiūra;pavaduotoja sl.D. Pulkaunikaitė. Brolis Obius

* Los Angeles skautai-ės spalių 26 d. pirmą kartą susirinko pradėti darbą lietuvių kalbos ir literatūros institute, kuris buvo įsteigtas ps.V. Pažiūros pastangomis. Paskaitas mielai sutiko skaityti p.S. Kudirka ir p.K. Barauskas . Skautai ir skautės uoliai pasiryžo lankyti tą institutą, kurio programa yra nustatyta 8 gimnazijos klasių kursas.

* Spalių mėn. 19 d. įsisteigė skautų rėmėjų burelis. Valdybon įeina p.Masaitis, p. Šešplaukienė, p. Tamulaitienė . Valdyba ir nariai pažadėjo visokeriopai patalkininkauti - paremti skautus.

* Los Angeles skautės ir skautai išlaiko vieną Diepholzo Gimnazijos mokinį. D.P.

New York, N.Y.

* New Yorko skautai vyčiai sudarė oktetą, kuriam vadovauja muz. M. Liuberskis. Oktete dainuoja - St.Rasimas, Alf. Ilgutis, J.Lapurka, M.Ilgūnas. R.Kontrimas, R.Kežys, K.Kudžma ir L.Ralys .

* New Yorko tunte pradėti skiltininkų kursai. Kursams paruošė programą ir jiems vadovauja s.sl.R.Kežys. Lektoriais yra vietos skautininkai ir skautų vadai.

Rochester, N.Y.

* Paprastai gyvenime vyresnieji tikisi, kad jaunesnieji imtų iš jų sau pavyzdį. Mūsų draugovėje tačiau atsitiko priešingai. Kai reikėjo įsigyti uniformas, tai paukštyčių būrelis mus, geltonšlipses, pralenkė: jos ne tik kad uniformomis pasipuošė pačios pirmosios, bet ir įžodžiui pasiruošė! Mes, didžiosios, kuone į desperaciją neįpuolėme. Ak, kaip buvo nemalonu draugovės sueigoje ir prieš draugininkę ir prieš jaunąsias seses... Paskutinias gražiąsias dieneles paukšteliams skrisdinant į dausas, apsižiūrėjome, kad būtų nedovanotina laukti žiemos, vasarėlei laimingos keliones nepalinkėjus. Todėl, per draugovės sueigą ...

Sesė draugininkė, atskaičiusi visus protokolus, peržvelgė mus griežtesne akimi ir vos nenualpino, nustatydama aiškią ir tikslią datą, kada turėsime pasirodyti su programa prie laužo. Voverių skiltininkė sesė Valė, kuri yra drauge ir draugovės pažiba, bandė mus raminti. Esą tai nebūsiąs viešas pilna to žodžio prasme pasirodymas, bet tik mūsų jėgų išbandymas, o skelbimą iškabinsime tik dėl "viso ko". Tačiau mes jau iš tolo nujautėme, kuo visa tai kvepia... Įsivaizduokite, tiktai trys savaitės laiko! Ta baisi diena - tai rugsėjo 6-toji. Po visų stenėjimų, aimanų , priekaištavimų ir atsisakinėjimų pasišovėme vis dėlto pabūti optimistiškais asiliukais. Kai jau pažadams atėjo laikas pildytis, mes pradėjome traukti, vilkti, stumti, kiek tik laisvas laikas leido, ir nė nepasijutome, kai atsidurėme nuoširdaus prietelio lietuvio p.Kundroto ūkyje . Iš karto buvome nutarę laužą kurti miško aikštelėje, kurią per keletą valandėlių būtume sutvarkę. Tačiau vienai iš mūsų sesių teko "laimė" užkliudyti kažkur žemėje tūnantį širšių lizdą... Vadas paprastai veda mūšį, kai susiduriama akis į akį su priešu. Todėl aš dėl savo "nedidelio" ūgio tapau priešo karo vado auka: jis, mat, griebė mane tiesiai už gerklės, o tada ir mano sesės pradėjo vietos neberasti. Ak, neįsivaizduosite, kokios tai "karės" būta! Oi, oi! Mūsų manymu, priešas neteko maždaug 5% visų karių, o iš mūsų pusės kuo ne visos tapome invalidais, išskyrus vieną sesę Valę.

- Ką jūs, mieli skaitytojai, būtumėte darę?

- Mes kapituliavome. Tik ne, Viešpatie apsaugok, nuo minties sukurti laužą. Tiek dirbus, vargus, rezultatų nesulaukti?! - Oi ne!... Tuoj ėjome naujosios vietos ieškoti, ir radome. Laužavietėn, nors ji buvo gana tolokai nuo lietuvių kolonijos, suvažiavo daugiau svečių, negu mes tikėjomės. Gaila tik, ne visi turėjo progos dalyvauti: vieniems darbo valandos neleido, kitiems stoka susisiekimo priemonių. Programa buvo įvairi. Joje dalyvavo ne tik visų skilčių sesės su paukštyčių būreliu, bet ir broliai parodė porą labai puikių dalykėlių. Visų nuotaika buvo pakilusi: svečių iš smalsumo, o programos dalyvių iš stropumo. Tačiau didžiausią įspūdį išgyveno mūsų mažiausios sesės: jos pirmą kartą matė laužą, o, kas svarbiausia, pasirodė drauge su vyresniosiomis. Po programos jaunosios buvo tokiame entuziazme, kad šiltiems orams sugrįžus , pasiryžo kurenti laužėlį nors ir kiekvieną šeštadienį. Vyr.skautė sesė Elenutė

Waterbury, Conn.

* Šioje vietovėje jau 1949 m. susibūrė skaučių būrelis, kuris per trejis metus, vis pritraukdamas naujų narių, išaugo į nemažą vienetą. (Šiuo metu Waterbury yra dvi skaučių dr-vės - Baltijos ir Mažosios Rūtelės). Išaugus vienetui, sumanyta pastovyklauti. Tas sumanymas š.m. rugpiūčio 2-3 d.d. tapo įgyvendintas - dvi dienas pastovyklavome ponų Devenių ūkyje. Nors stovykla, tikriau iškyla su nakvyne, trumpalaikė, bet visa įrengėm taip, jog nežinančiam galėjo atrodyti, kad ruošiamės stovyklauti porą savaičių. Prie gražaus tvenkinio išdygo palapinės, vėliavos aikštelėj plevėsavo trispalvė ir švietė beržo kryžius-Nežinomo kareivio kapas. Vos tik susitvarkius, mus aplankė v.s. Putvytė, kuri pravedė bendrą stovyklaujančių sueigą ir pasidalino mintimis skautiškos ideologijos klausimais. Kiek vėliau atvyko ir s. P. Saulaitienė. Abi skautininkės laužo metu pasakė po kalbą. Daugybėj laužo rate sėdinčių svečių tautiečių tarpe turėjome taip pat ir sesių Amerikiečių. Antrąją stovyklos dieną motorizuotai nuvykome į bažnyčią mišių, po kurių sugrįžusios dalyvavome mišką žaidime. Popiet lakūnas p. A. Balsys padarė mums nepaprastą staigmeną. Paskraidęs kurį laiką virš stovyklos, Lietuvos lakūnų vardu ant mažyčio parašiuto nuleido mums sveikinimą su gražiu užrašu: "Stovyklaujančiom sesėm". Džiaugėmės tokia malonia ir reta staigmena, bet perdaug netikėtumais trukdytis negalėjome - mūsų laukė plaukimo rungtynės. Jas stebint daugybei atvykusių tėvelių bei svečių, laimėjo A. Pesytė.

Ir štai, jau artinosi stovyklos uždarymas - vėliavos nuleidimas. Liūdna darėsi, kad gražusis sapnas baigiasi. Tačiau viltis kitais metais ilgiau pastovyklauti nuotaiką skaidrino, viltis kelti trispalvę laisvos Tėvynės Šventaragio slėny - stiprino norą dirbti ir skautauti. Tomis viltimis gyvename. v.sk. psl. B.M.

VOKIETIJOS RAJONAS

Diepholz, Br. Zona.

* Š.m. spalių 4-5 d.d. Osterholz-Scharmbeck įvyko BDP Bremeno rajono vadų suvažiavimas, į kurį buvo atvykęs ir vyriausias vokiečių skautininkas Kajus Roller Suvažiavimą pravedė Bremeno Rajono vadeiva A. Woog, Dr. Richard referavo apie jaunuolio seksualinį gyvenimą, o PLSS Aušros tunto tuntininkas ps. O. Gešventas - apie skilčių sistemos svarbą ir reikšmę.

* Š.m. spalių 11-12 d.d. Stuttgarte įvyko Rajonų vadeivų ir Vadijos suvažiavimas, kuriame lietuvių skautus atstovavo PLSS Vokietijos Rajono Vadeivos pavaduotojas ps. O. Gešventas. Dalyvavo ir kitų užsieniečių skautų, priklausančių BDP, atstovai. Per suvažiavimą K. Roller ir daug kitų skautininkų rodė didelį palinkimą į praktiškąją skautybę. Nutarta pravesti sanitarinius kursus, kur visas išlaidas padengs kiekvienam dalyviui BDP Sąjunga. Kursuose skautai galės dalyvauti ne jaunesni kaip 16 metų. Sekantis suvažiavimas įvyks 1953 m. gegužės 1-4 d, d., o stovykla 1953 m. vidurinėje Vokietijoje. Pranešta, kad sekanti Jamborė įvyksta Australijoje arba Portugalijoje 1955 m. Numatoma išleisti "Handbook for Boys" vokiečių kalba. Buvo perspėta saugoti, kad nepakliūtų komunistinio jaunimo į BDP eiles.

* Spalių mėn. pradžioje PLSS Aušros tunto Margio vyčių būrelio gretos padidėjo vienu nauju skautu vyčiu - A. Skopu.

* Penki PLSS Aušros tunto oro skautai priklauso Vokietijos Aero Klubo Diepholzo skyriui. Baigė statyti sklandytuvą ir greitu laiku tikisi prieiti prie sklandymo, tuo praplečiant specifinį oro skautų srities patyrimą. -pk-

Skautai Pasaulyje

ČEKOSLOVAKIJA. Buvusieji Čekoslovakijos Skautų Sąjungos vadai neseniai komunistų nuteisti nuo 6 mėn. iki 6 metų kalėjimo, apkaltinant juos šnipų tinklo organizavimu ir priešvalstybine veikla. Kaip žinom iš savo patirties, skautų organizacijos komunistų okupuotose kraštuose uždarytos ir veikia tiktai pogrindyje. Atrodo, kad komunistams pasisekė Čekoslovakijoje iššifruoti tokią pogrin-

džio organizaciją ir nuteisti jos vadus.
KANADA. Otavoje, Kanados sostinėje, prieš kurį laiką vienas nekaltas atsitikimas vos neišvirto į rimtą tarptautinį incidentą. Fedor Podoskov, Sovietų Sąjungos ambasados atachė, ramiai sau meškeriojo Rodeau upėje, kai netikėtai iš priešingos upės pusės pasigirdo savotiški sproginėjimai, tarsi lengvojo kulkosvaidžio šūviai.

Susijaudinęs rusas iššaukė Kanados policiją ir per vertėją apkaltino kanadiečius, kad kažkas jį apšaudė nežinomais ginklais. Policija nuodugniai ištyrė jo laivelį, bet nerado jokių kulkų žymių.

Vėliau tyrinėjimai parodė, kad artimoje saloje stovyklavo būrelis skautų, kurie pasidarė iš medžio savotiškus aparatėlius triukšmo kėlimui. Tas signalas buvo naudojamas sušaukti besimaudančius stovyklautojus pietums.

Skautų "slaptieji ginklai" buvo parodyti ir pademonstruoti ambasados antrajam sekretoriui Leonid D. Abramov, kuris patvirtino, kad tie dalykėliai tikrai daug triukšmo sukėlė, bet atsisveikinant visdėlto pastebėjo: "... bet iš kurios pusės tie šoviniai galėjo būti šaudomi?"
J A V. Komunistai bandė perimti skautų organizacijas ne tik Vokietijoje, bet ir, kaip Amerikos Senato investigacinis komitetas paskelbė, Amerikoje.

Šio komunistų bandymo detalės buvo liūdininkų duotos uždaruose Vidaus Apsaugos Sub-Komiteto posėdžiuose.

Amerikos Skautų Sąjungos Vyr. Skautininkas Arthur A. Schuck paliūdijo, kad jis žinojo apie komunistų pastangas ir kad jų dauguma visai nebuvo priimti, o tie kuriems pasisekė įlįsti, buvo greitai pašalinti.

Pagal liūdininkus infiltracija buvo daroma, norint laimėti jaunuolius, kada dar jie yra "žali" ir nelabai galvoja. Kaip 19 m. liūdininkas Herbert Romerstein iš Brooklyno, N.Y. išsireiškė: "Tai buvo komunizmas padengtas cukrumi".

Buvęs komunistas Harvey M. Matusow parodė, kad komunistai po nenusisekusios bandymo 1930 metais įsteigti opozicinę komunistinę jaunimo organizaciją prieš skautus, nutarė įsijungti į skautų sąjungą ir veikti jaunimą iš vidaus. Kaip pavyzdį jis pacitavo kunigo Don West atvejį. Jis pirmiau gyveno Bethel, Ohio, o dabar yra komunistų organizatorius Georgia valstybėje. West turėjo savo jurisdikcijoje septynias bažnyčias ir prie kiekvienos iš jų jis suorganizavo po skautų draugovę su tikslu indoktrinuoti skautukus komunizmo idėjose.

* Chicagos amerikiečių skaučių 1952 m. darbuose svarbią vietą užėmė siuntimas sėklų Filipinų ūkininkams. Chicagos skaučių draugovės turinčios virš 24.000 narių finansuoja sėklų pirkimą. Šis planas buvo pradėtas prieš dvejus metus, kai skautės sužinojo, kad karo nuteriotoms Filipinų saloms trūksta daržovių sėklų. Skautėms šiame darbe daug padėjo vienas iš įtakingiausių Chicagos dienraščių The Daily News. Iš už vieną dolerį nupirktų sėklų, specialiai tinkančių Filipinų klimatui, numatoma išauginti daugiau kaip toną daržovių. Sėklas į Filipinus siunčia Laisvosios Azijos Komitetas.

ATSIŲSTA PAMINĖTI

* MŪSŲ VYTIS, PLSS Vadų, Vadovių ir Akademikų skautų-čių laikraštis, Nr. 10-12 (48-49), psl. 32 ir viršeliai. Administracija: A. Karaliūnas, 6541 So. Campbell Ave., Chicago 29, Ill., USA.

* VOYAGE TO FREEDOM, anglų kalba išleido Amerikos Lietuvių Informacijos Centras New Yorke. Odisėja trijų lietuvių žvejų, prasiskverbusių iš okupuotos Lietuvos laisvėn. Piešinių forma.

* JUNGEN LEBEN, vokiečių skautų (BDP) žurnalas, 1952 m. rugsėjo mėn., 20 psl.

* 400 METŲ PIRMAJAI NEMUNO POEMAI, išleido ASS Chicagoje, 1952 m. Redagavo Br. Kviklys. Įžangą parašė prof. S. Kolupaila. Viršelis dail. A. Kurausko. Spaudė M. Morkūno spaustuvė Chicagoje. Leidinys dedikuotas s. prof. S. Kolupailai, jo 60 metų sukakties proga. Leidinys gaunamas ASS Valdyboje adresu: Br. Kviklys, 631, West. 54 PL., Chicago 9, Ill., USA. Kaina $ 1.00.

* ŠK AIDAI, 1953 m. spalis, 28 psl. Adresas: 2601 West Marquette Rd., Chicago 29, Ill., USA. Išeina 5 kartus į metus. Metams $ 1.50.

---

* J. Augustaitytės - Vaičiūnienės lyrikos leidinys "Žvaigždėtosios Naktys" gaunamas administracijoje. Kaina $ 1.00.
* Dar galima gauti visų šių metų "S.A" numerių komplektus.

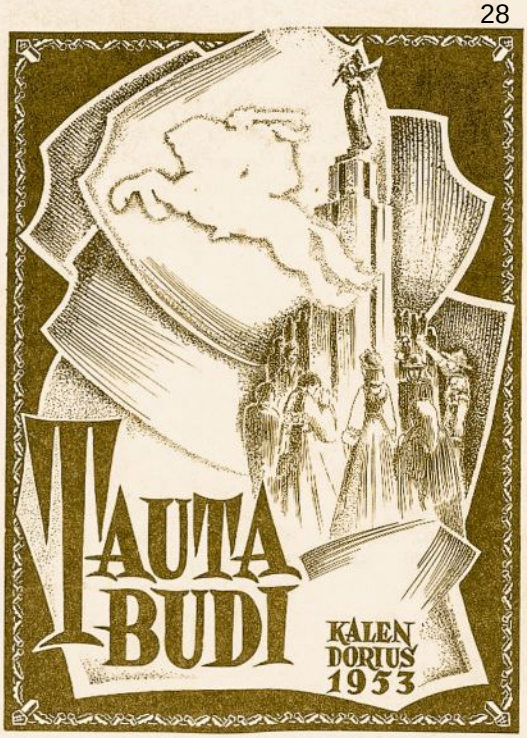

B. STUNDŽIA

BURIAVIMAS IR JŪRININKYSTĖ

VAJAUS-KONKURSO BARUOSE. Mūsų 1953 metų prenumeratų vajus-konkursas, kurio taisyklės buvo paskelbtos "Sk. A". Nr. 10, pradėjo judėti į priekį. Pasiekiančios žinios rodo, kad Bostono Lapinai yra žūt būt pasiryžę savo stovyklavimo inventorių padidinti dar viena skilties palapine. Iš Chicagos atėjo pirmosios 1953 m. prenumeratos. Reiškia, taip pat judama. Torontas galanda kirvius, kalavijus aštrius... Šiaip kituose frontuose dar tyla, lyg prieš audrą. Kuri draugovė bus pirmoji, kurios visi skautės-ai prenumeruoja "Sk. Aidą"? Kuri vietininkija? Kuris tuntas? Kelias dar tolimas, bet žinių suteikimo laikas jau čia pat - GRUODŽIO MĖN. 1 DIENA. Tokio stovio vienetui bus išvedamas pirmumo koeficientas. Primename gerb. platintojams surinktų prenumeratų "nešaldyti", bet pasiųsti Šiaurės Amerikos kontinente vienos savaitės laikotarpyje. Administracijai palengvinsite darbą. Į įvairias vietoves yra išsiuntinėta per 1000 prenumeratų kvitų. Vienetai jų negavę, gali kreiptis į savo vietininkus - vietininkes, tuntininkus-es, vadeivas--ves, pagaliau į Seserijos Vadiją (ps. A. Balašaitienę, 1025 E. 74th Street, Cleveland, Ohio) ir "Sk. Aido" administraciją. Kviečiame visas seses ir brolius į didelę talką, tikėdamiesi, kad mūsų visų bendromis pastangomis 1953 metai "Sk. Aidui" bus šviesesni negu 1952-ji.

KONKURSO KOMISIJA

Jonas: "Jei stovėčiau kojomis į viršų, visas kraujas subėgtų į galvą. Tai kodėl visas kraujas nesubėga į kojas, kai stoviu galva į viršų?"

Petras: "Todėl, kad tavo kojos nėra tuščios.

Tai puiku! Pagaliau galėsiu sau ramiai padirbėti!